

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Kasım 2025 / Sayı:194

Fiyat: 10 TL

**İsrail'in hizmetkarları yenilecek
Filistin dostları kazanacak!**

Sayfa: 9

Fabrikalardan Haberler:

Bursa OYAK Renault ve TOFAŞ, Tuzla Chen Solar, Gebze Smart Solar, Dilovası Copreci, Dostel, Esitaş, Sakarya SAG Hidrolik ve İzmir TPI fabrikalarından, İstanbul sağlık emekçilerinden, İstanbul Havalimanı, Çerkezköy plastik, İzmir metal işçilerinden, Smart ve Gübretaş grevleri ve Hödlmayr direnişlerinden haberler

Sayfa: 2-5

SMART GREVİNDEN MESS'E İŞGAL GREV DİRENİŞ'LE KAZANACAĞIZ!

İşçiler patronların ve iktidarın sınıf saldırısına karşı kendi göbeğini kendi kesmek zorunda!

Yılsonuna doğru yaklaşırken hem bütçe görüşmeleri başlıyor hem de asgari ücret tartışmaları ısınıyor. Bütçe görüşmeleri iktidarı ve muhalefeti ile patron partilerinin ezici çoğunluğunu oluşturduğu mecliste yapılacak. Asgari ücret tespit komisyonunda ise hükümet ve patron temsilcileri işçi sendikaları karşısında üçte ikilik çoğunluğa sahip. O halde meclisten de komisyondan da işçinin emekçinin yoksulun hayrına bir şey beklememek gerek.

Ama yine de uyanık olmak gerek. Çünkü patron sınıfı iktidarla bir olarak işçi sınıfı ve emekçi halka büyük bedel ödetmenin hazırlıklarını yapıyor. Bu hazırlıkların bir de belgesi var. Adı: "Orta Vadeli Program". Yazar: "İngiliz Mehmet" (Yerli millî edebiyatını pek seven iktidarın ekonomiyi teslim ettiği Mehmet Şimşek resmen İngiliz vatandaşı olduğu için ona bu şekilde hitap ediyoruz.) İngiliz Mehmet'in işçi düşmanı Orta Vadeli Program'ı, enflasyonla mücadelenin tüm faturasını işçi sınıfına kesmek için ücret/maaş zamlarını gerçekleşen enflasyona göre değil hedeflenen enflasyona göre yapmayı vadeliyor. Orta Vadeli Program'da 2026 hedefi yüzde 16! 2025 ise TÜİK'in kırılmış rakamlarıyla dahi yüzde 32'lik enflasyonla kapanacak! Yani tam yarı yarıya!

Ama işçi sınıfı için talep, gerçekleşen enflasyonu istemek de olamaz. Bunun iki sebebi var. Birincisi TÜİK'in enflasyon rakamları gerçek hayat pahalılığını yansıtmıyor. TÜİK rakamlarını esas almak demek baştan kaybetmek demek. İkincisi ise hedeflenen enflasyon ölümse gerçekleşen enflasyon sırtıdır. Ekim ayı itibarıyla açlık sınırı 28 bin 500 lira,

yoksulluk sınırı ise 92 bin lira! Asgari ücretli ilk zamlı maaşını aldığı anda açlık sınırı 30 bini, yoksulluk sınırı da 100 bini geçmiş olacak. Gerçekleşen enflasyon oranında zam yapılsa, üstüne refah payı konsa dahi asgari ücret açlık sınırı olacak!

İşte bu yüzden geçtiğimiz ay bir patron kulübü olan MÜSİAD'ın başkanı çıkıp asgari ücrete gerçekleşen enflasyon artı refah payı verilsin dedi. Hanehalkının morale ihtiyacı varmış! Kurnaza bak sen! Hemen ardından cömert patron, ağızındaki baklayı çıkıyor: "Bölgesel asgari ücretin çok daha iyi yaklaşım sergileyeceğini düşünüyorum. Belki pilot olarak İstanbul'da uygulanabilir. İyi bir açılım olabilir." Patronların asgari ücretten kurtulma çabasının kod adıdır bölgesel asgari ücret. Bölgesel asgari ücret bilhassa Anadolu'da ücretleri açlık sınırının da iyice altına çekme, hele de kadınları ve gençleri kölelik ücretlerinde çalıştırma hayalidir patronların.

Bunlar ve daha fazlası İngiliz Mehmet'in işçi düşmanı Orta Vadeli Program'ında emek piyasasındaki "katılık"ları giderecek yasal düzenlemeler üst başlığı altında var. Bölgesel asgari ücret dışında, kıdem tazminatı hakkının gasbı ve tamamlayıcı emeklilik sistemi (TES) adı altında sosyal güvenlik sisteminin tamamen tasfiye edilip özelleştirilmesi de hedefleniyor. Bu işçi düşmanı politikanın zemini 2025'te önce asgari ücret zammının düşük ve tek seferli yapılması, ardından da devlet sektörü işçileri ile kamu emekçilerinin ve memur emekçilerinin zamlarını enflasyon altında bırakan sözleşmelerle döşendi. Niyetleri bozuk. İşçiyi

emekçiye bedel ödetmeye devam edecekler. Orta Vadeli Program'da sadece ücretlerin baskılanması değil aynı zamanda işçilerin en temel haklarına da saldırı söz konusu. İşçi sınıfı zincirli meclise de asgari ücret komisyonundaki tiyatroya da bakmadan kendi göbeğini kendi kesmek zorunda. Bunun için de örgütlenip safları sıkılaştırmaktan başka çare yok. Patron sınıfı ve iktidar nasıl asgari ücretten başlayıp, devlet sektörü işçileri, kamu emekçileri ve memur emekçileri sözleşmelerini enflasyon altında bırakarak dalga dalga üzerimize geldiyse işçi sınıfı da mücadeleyi adım adım büyüterek bu saldırıyı göğüslemeli.

İşte Gebze'de greve çıkan Smart Solar işçileri! Bu grev tek bir grev değil. Arkasında grev yasaklarını grev yaparak yırtan Grid Solution işçilerinin, grevlerini kazanımla taçlandıran Green Transfo işçilerinin, sendika ve sözleşme hakkını fabrika işçisiyle kazanan Omsa işçilerinin zaferleri var. Polonez işçilerinin Çatalca'dan Gebze'ye kadar uzanan sınıf mücadelesi destanı var. Nice mücadeleler var. Smart Solar'ın kendi tarihinde de sendika fabrika işçisiyle bu işletmeye girmiştir. Ve şimdi tüm mücadele birikiminin üzerinde Smart Solar işçileri geçinebilecek ücret için şalteri indirmiştir, emekçi kadınların en önde olduğu grevle tarih yazmaktadır! Bu grevin ve onun gibi her bir işçi mücadelesinin zaferi için kenetlenmeliyiz. Zaferlerin ve kazanımların üzerinde yükselecek sanayinin kalbinde, MESS'e karşı sadece 150 bin metal işçisi değil işçi sınıfının sektör, sendika ayırt etmeden milyonları birleştiren birleşik işçi cephesi çıkmalıdır.

Gebze Smart Solar grevinden bir işçi kadın

Korkmuyoruz!

Öncelikle tüm işçi sınıfına ve tüm emekçi kardeşlerime selamlar ve sevgiler. Dokuz yıldır faaliyette olan Smart Solar'da çalışıyorum. Hani bize tarih dersinde öğretirler ya Milattan Önce / Milattan Sonra diye, işte bizim için de sendikadan önce ve sendikadan sonra diye başlamak istiyorum. Bunları anlayım ki tüm işçi kardeşlerim örgütlenmenin önemini daha net bilsinler.

Kadın işçilerin çoğunlukta olduğu bir fabrikayız. Ama çoğu zaman fabrikada sanki hiç erkek yokmuş gibi bütün ağır işleri kadınlara yaptırdıkları dönemlere şahit olduk. Erkekler çay alanında rahatça mola yaparken kadınları depoya indirip 25-30 kiloluk panelleri kadın işçilere istiflettirip paketlettirdiler. Kendi işleri, kendi alanları olmamasına rağmen kadınları bu işleri yapmaya mecbur bıraktılar. İtiraz edene de hemen çıkış kapısı gösterildi. Mola-dan 1 dakika geç gelen kadına hesap soruldu, tutanak imzalatıldı. Mazeretleri hep kulak ardı edildi. Erkekler moladan geç gelince bunun hesabını sormadılar, soramadılar. Hakkını arayan kadınları oradan oraya sürdüler, işini değiştirdiler, vardiyasını değiştirdiler. Bu düzen hep böyle gider zannettikler, yine iftiralarla, mobbinglerle bir kadın arkadaşımız işten çıkarılana kadar. İşte bu bizim için milât oldu. Artık hiçbir işçinin yapılan bir haksızlığa daha tahammülü kalmamıştı çünkü. İşte o zaman birliğimizin gücünü gördük ve bütün işçiler olarak işgal kararı aldık. İşten çıkartılan arkadaşımızı işe geri aldık. O işgalden sonra dengeler biraz değişmeye başladı. Bütün arkadaşlarımız sendikanın, daha doğrusu örgütlenmenin, birlik

olmanın önemini, birlik olursak karşımızda hiçbir zorluğun, zorbalığın duramayacağını anladı ve Birleşik Metal-İş sendikası çatısı altında birleşerek yetki belgesini aldık. Aldık ama patron her zamanki gibi işleri yine zora soktu. İtirazlar, mahkeme süreçleri falan derken yine grev kararı aldığımız bir süreçte patron bu defa geri adım attı ve ilk sözleşmemizi imzaladık. O dönemin şartlarına göre çok iyi denebilecek bir sözleşmeyle hepimiz emeğimizin karşılığını aldık. İki senenin sonunda ikinci sözleşme zamanımız geldiğinde patron yine bizi ezmeye, emeğimizi, alın terimizi hiçmiş gibi görmezden gelmeye devam etti. Bütün bu süreç boyunca hiçbir adım atılmadığı gibi bize sadece ve sadece 3 bin lira verebileceklerini söyledi. Kendimizi hiç bu kadar aşağılanmış hissetmedik. Düşünün ki bu işçiler 12 saat boyunca, 2 vardiya çalışıp aylarca buna devam ettiler. Bu işçiler tüm dünyada hayat durma noktasına geldiğinde bile ölümü dahi göze alarak pandemi döneminde bu fabrikanın bacasını tütürüp çarkını döndürdüler. Ne hafta sonu ne resmi tatil olmadan, ne zaman isten-diyse mesai yapıldı. Elde edilen kârlar ile İzmir'de bir panel fabrikası, bir de panel hammaddesi olan hücre fabrikası açıldı. Söz konusu olan işçinin emeğinin karşılığı olunca bütün haber kanallarına çıkıp yatırımlarını her yerde anlatan patronumuz ağzını açamaz oluyor. Senede bir defaya mahsus olarak vereceği en

yükseği (üniversite öğrencileri için) 3750 TL olan eğitim yardımı vermeye gelince parası olmadığını söylüyor. 260 işçiye bayramda vereceği çikolatayı bile çok görüyor. Evde ağzı emzikli bebeklerini bırakıp işe çalışmaya gelen kadınlarımızın fedakarlığının karşılığı 3 bin lira mı? Tek gayesi evine ekmek götürmek için gece gündüz çalışan işçinin, pandemi boyunca ölümü göze alıp gelmesinin karşılığı mı 3 bin lira? Yoksulluk sınırının bile 100 bin lira olduğu ülkemizde gıdadan giyime, eğitimden ulaşım, barınmaya her gün durmadan zam gelirken bize verilmek istenen sadece ve sadece 3 bin lira. Ev kiralalarının bile asgari ücretin üstünde olduğu bir dönemde bize layık görülen sadece 3 bin lira...

İşçileri, fabrikayı kapatmakla tehdit eden ve işçilerini 3 bin liraya layık gören patrona verilen en güzel cevaptı grev. Bıçağın kemiğe dayandığı andı bu grev. Baskıya, mobbinge, korkutmalara karşı en güzel cevaptı grev. Anladık ki biz birlik olup korkmadan, yılmadan patronun karşısında tek yumruk, tek ses, tek yürek olmadıkça bu zulmün sonu gelmeyecekti. Artık hiçbirimiz bu baskıya, bu düzene boyun eğmeyeceğiz. Hep birlikte ezilen, hakları gasp edilen, emeği, zamanı çalınan bütün işçiler adına haykırıyoruz.

Susmuyoruz, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz!

Yaşasın örgütlü dayanışmamız, yaşasın işçilerin birliği!

Bursa OYAK Renault'dan bir işçi

Ekmeğimiz, onurumuz, geleceğimiz için sınıfımızı bilip safa gelelim!

Metal işçilerini uzun yıllardır düşük ücretlere mahkûm eden MESS patronları, bu dönem de sendikaların talep ettiği oranların çok altında teklifler sunmaya hazırlanıyor. Amaçları belli; emeğimizi değersizleştirmek, alın terimizi yok saymak, bizi daha da yoksullaştırmak.

Ekonomik kriz bahanesiyle işçilere “sabredin” diyorlar. Oysa her krizden güçlenerek çıkan sermaye, büyüyen kârlarıyla övünüyor. Artan vergiler, zamlar, hayat pahalılığı biz işçilerin üç kuruşluk kazancını da eritiyor. Bazı işyerlerinde sıfır zam dayatmalarıyla, işçiye açıkça “sus, razı ol” deniyor.

MESS masasında görünen iki taraf var: Metal patronları ve metal işçileri. Ama aslında bu, sermaye sınıfıyla işçi sınıfı ara-

sındaki büyük kavganın sahnesidir. Patronların arkasında siyasi iktidar, TÜİK, medya ve sermaye örgütleri saf tutmuş durumda. Grev ilan ettiğimizde “milli güvenlik” bahanesiyle yasaklayan, emeğin sesini susturan bir düzenle karşı karşıyayız.

Hükümetin Orta Vadeli Programı (OVP), açıkça “ücretleri baskılayın” diyor. TÜİK'in düşük enflasyon rakamları patronlara kalkan oluyor. Televizyonlarda, gazetelerde patron yanlısı ekonomistler “işçilerin maaşları fazla” yalanını tekrarlıyor. Hepsisi bir cephede birleşmiş: İşçinin karşısında!

Bu tabloyu değiştirmek bizim

elimizde. Artık sessiz kalma zamanı değil! Mesele sadece bugünümüz değil ekmeğimiz, onurumuz ve çocuklarımızın geleceği! Birimize yapılan haksızlık hepimizdir! Birlik olursak kazanırız, sessiz kalırsak kaybederiz. Bu sözleşme, sadece metal işçileriyle patronlar arasında değil, tüm işçilerle sermaye düzeni arasındadır. Sınıfımızı bilip safa gelelim!

Dilovası Copreci'den metal işçisi bir kadın

İnsanca hayatlar yaşamak için; işçiler birleşin!

Merhaba yoldaşlar. Bu mektubu yazdığım günden birkaç gün evvel Gebze'de şüphesiz ki, belediyenin ve bir grup patronun insanların canını hiçe sayması sonucu bir bina yıkıldı ve bir aileden dört kişi hayatını kaybetti. Bu faciadan bir iki gün sonra aynı bölgede başka binalarda da kolon patlaması ve benzeri ihbarlar üzerine duyduğumuz kadarıyla 16 binanın sakinleri tahliye edildi. Biz bu düzen değişmediği sürece bu ailenin ölümüne sebep olan ihmaller zincirinin açığa çıktığına şahitlik edemeyeceğiz. Kapitalist sistemi idrak edemeyen birileri belki bu yaşananlardan sonra düzen değişir, belediyeçilik anlayışı insanlara hizmet edecek hale gelir falan diye hala umutlanıyordur. Fakat biz, halk, patronların bitmek bilmez açgözlülüğüne karşı, apaçık ihmallere karşı tepkiyi şimdiki gibi fısıltı seviyesinde tuttuğumuz sürece belediyeçilik anlayışının da “işverenlerimiz” olan herhangi bir patronun da halktan, işçiden yana bir değişime girmesi için hiçbir sebep yok. Çünkü halkına hizmet demek rantıye gözetmeden sadece halkın çıkarına hizmet için para harcamak demek. Halka hizmet, insanları maaşlarından yüksek kiralara ödemek zorunda kaldıkları, kendilerine bir gün mezar olacak evlerde yaşatmak değildir. Halka hizmet, insanları bir gece başına çökecek evlerde yaşatmamak, çocukları okula aç göndermemek, insanları evsiz, işsiz, aşız bırakmamaktır. Bu düzende iş ve iş dışındaki yaşamlarımızda ne refah ne huzur ne de can güvenliği mümkündür. Kapitalist sistem biz milyonlarca işçinin emeğinden kazandığını sermayeye ve yordakçılara yediyor. Bize de bizi öldürmeye ertesi gün işimizin başına geri döndürecek kadar ekmek vererek çarkı döndürüyorlar. Onlara ve onların

çocuklarına her şey serbest. İnsan öldürmek, kumar, tecavüz, hırsızlık serbest. Biz ve bizim çocuklarımız ise illiğimize kadar sömürölüp hayatta kalma mücadelesi verirken, küçük şeylerde mutluluğu, huzuru bulmaya çalışıyoruz. Kimimiz bu çileyi kaldıramıyor, bu düzenin pisliğine bulaşıyor, kimimiz kendi canına kıyacak kadar nefret ediyor hayattan. Bir kısmımız ömrünü düzeni değiştirmeye adarken, büyük çoğunluğumuz ise hayatın bize çile olan yanlarını asgari düzeyde kafaya takmaya çalışarak gidiyor, geliyor. Sevgili dostlar, bu düzeni değiştirmedikimiz sürece ne eşitlik, ne adalet, ne huzur, ne ekmek, ne başımızı sokacak yuva bulacağız. Kimse düzen partilerinden medet ummasın. Kimse “hayırsever patron”, “hizmet eden belediyeçilik” laflarıyla bize gelmesin. Bu düzen insanların canına her geçen gün daha da kast ediyor. Sermayenin açgözlülüğü bitmeyecek. Bu düzenin formülüdür, kuralıdır işçiyi sömürmek. Sermayeyi var eden bizim emek gücümüzden artırdıklarıdır zaten. Biz örgütlenip bu düzeni yıkmak için çabalamadığımız sürece istibdad rejimi ve sermayenin işbirliği bizi yenecek. Ve Rabia Naz Vatan'ı öldürenler, Narin'i, Rojin Kabaiş'i öldürenler ortaya çıkmayacak. Sakarya Hendek'teki havai fişek fabrikasında yaşanan işçi katliamının sorumluları hak ettikleri cezayı çekmeyecek. Gebze'de metro inşaatı rantı ve yıkılan binanın ardındaki gerçekler aydınlanmayacak. Onurlu insanlar olmayı seçmeyip, hak ettiğimiz hayatı yaratmak için mücadele etme yoluna girmedikimiz sürece daha binlerce bebenin, ailenin rezil sermayedarların çıkarları uğruna canını verip gidişini izleriz. Sermayeyi yenmek için, işçiler birleşin!

Dilovası Esitaş'tan bir işçi kadın

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Merhaba Dostlar, Esitaş fabrikasında çalışan kadın bir işçiyim. Şubemize bağlı Smart Solar işçileri 22 Ekim'de greve çıktı. Görüşmeleri Haziran ayından beri devam ediyordu. Grevdeki arkadaşlar patronun başka çare bırakmadığını söyledi. Verdiği teklif 3 bin lira zam. Evimizin market alışverişini bile 3 bin liraya yapamadığımız bu dönemde Smart patronu dalga geçer gibi bu zammı öneriyor.

Her şeyin pahalandığı, enflasyonun sürekli yükseldiği ve hükümetin Orta Vadeli Program'ıyla bizleri daha da sömürmeyi planladığı bu düzende, Smart Solar işçileri bizlere bir kez daha grev iradesini hatırlattı. Haziran'dan beri işçilerin azmini kırmak için elinden geleni yapan patrona, Smart işçileri grev günü meydanı düğün yerine çevirerek gösterdi iradesini. Özellikle de MESS görüşmelerinin başladığı

bu dönemde Smart grevi bizlere işçi sınıfının yöntemini tekrar göstermiş oldu. Bizim tek yolumuz örgütlü mücadele.

Yaşanılan iş cinayetleri, kadın cinayetleri, gasp edilen her hakkımız, çocuğunun ihtiyaçlarını alamıyor diye yoksulluktan canına kıyan insanlarımız; bunların sorumlusu düzenin kendisi ve servetlerine servet katıp utanmadan hâlâ ağlayan sermayedarlar. Sistem bunların hepsinin şahsi derdimiz olduğu, yalnız olduğumuz algısını dayatıyor bizlere. Bu algıyı yıkıp birlikte mücadele etmeliyiz. Smart patronu yenildiğinde nasıl ki tüm patronlara dokunacaksa bu yenilgi, grev kazandığında da tüm işçi sınıfının kazanımı olacak. Bizim parolamız işgal, grev, direnişse en büyük gücümüz de birlik olup şalteri indirmemizde yatıyor. İşçi sınıfının örgütlü gücü sermayeyi yenecek. Yaşasın işçilerin birliği!

Bursa TOFAŞ'tan bir işçi

MESS'in kalemiyle yazılan sözleşme, grevle silinir!

Kasım ayına girilmiş olması-na rağmen hâlâ sözleşmeyle ilgili sendika tarafından herhangi bir bilgilendirme yapılmadı. Ne toplu sözleşme konusunda bir gelişme var ne de banka promosyonlarıyla ilgili bir açıklama. Büyük ihtimalle, asgari ücret zammı görülmeden sözleşme imzalanmayacak.

Zaten hem sözleşmeyi hem de asgari ücreti belirleyen MESS. Muhtemelen, asgari ücrete yapılacak zam oranında bir sözleşme zammı alacağımızı düşünüyorum. Ancak karşılığında MESS bizden ne isteyecek, hangi haklarımızdan feragat etmemizi talep edecek, bunu da göreceğiz.

Vergi konusu ise işçilerin en büyük yükü hâline geldi. Bu yükü hafifletmek sendikalara düşüyor. Tüm sendikaların bu konuda ortak bir tavır sergilemesi gerekiyor. Çünkü aldığımız her şeyden

yüksek oranda vergi ödüyoruz. Ev, araba, gıda, eğitim, ilaç gibi temel ihtiyaçlarımızın tamamında yüksek vergiler var. Üstelik ikinci ayda vergi dilimine giriyor, üç ay sonra da ikinci vergi dilimine yükseliyoruz. Vergi dilimi oranı en fazla yüzde 15 ile sınırlandırılmalı.

Ekonomi çökmüş durumda ancak tüm yük yine bu duruma sebep olanların değil; çalışanların, memurların ve emeklilerin sırtına bindiriliyor. Açıklanacak yeni vergi paketinde de gelirlerin yüzde 90'ı bizlerden toplanacak. Patronlara, zenginlere yine dokunulmayacak. Bu vergi paketine “vergi adaleti” diyorlar ama bu ülkede adalet uzun yıllar önce bitmişti. Şimdi ise adaletin tamamen gömülme zamanı gelmiş gibi görünüyor.

İzmir'den bir metal işçisi kadın

İnsanca yaşamak için mücadele etmek kadar su kadar gerekli!

Merhaba yoldaşlar, İzmir'den tüm emekçi kardeşlere, dostlara selamlar. Patronların sıklıkla kullandığı “kriz” bahanesi bizim fabrikamızı da vurdu. Kasım ayının başında çeşitli bahanelerle 20'ye yakın işçi çıkarıldı. Makineler durmazken, siparişler eksilmezken bu çıkışların sebebini anlayamadık. Herhalde çıkardıkları insanların yaptığı işleri kalanlara yaptırıp bir de buradan kâr etmeyi düşünüyorlar. Çünkü patronlarda veya yöneticilerinde kriz belirtisinin zerresi bile yok. Patronlar özel yapım Mercedeslere, yöneticileri de son model arabalara binmeye devam ediyor. Fakat biz maaş gününde yatsın dediğimizizde ağzılarda tek bir cümle: “durumları biliyorsunuz!”

Fabrikada çalışmış herkes bilir ki daralma bahanesiyle işten çıkış yapılan bir yerde, işçinin yemeğinden, suyundan, çayından bile kısımaya başlarlar. Sırtımızdaki asalak keneler olan patronların en çok bu

dönemde iştahları kabarıyor, bize küçülme palavraları atarlarken aslında en çok bu dönemlerde kârlarını artırıyor patronlar.

Fakat gerçek şu ki bizim artık verebileceğimiz bir şey yok. Hani denir ya bir canımız kaldı diye, gerçekten öyle. Sesimizi kesip, mücadeleyi bırakırsak elimizde hak namına ne var ne yok alacaklar. İsimizden, aşımızdan daha fazla kayıp vermeden, bulunduğumuz yerden daha geriye düşmeden mücadelenin yollarını aramalı, mutlaka fabrikaya sendika sokmalıyız. Biliyorum ki fabrikada yaşananlar tekil bir örnek değil, hepimizin yaşadığı sorunlar. Ve bu sorunlar çözümsüz değil, haklarımız ve geleceğimiz için söz sahibi olmak istiyorsak, bütün yaşantımız patronun iki dudağı arasında sürüp gitmesin istiyorsak içerisinde mücadele edebileceğimiz sendikaları fabrikalarımıza sokmalıyız.

Gübretaş grevi dördüncü ayında!

Tarım Kredi Kooperatifi'ne bağlı Gübretaş'ın Kocaeli Körfez Yarımca tesislerinde çalışan 240 işçi, 3 Temmuz'dan beri grevini sürdürüyor. Kooperatif yönetiminin %30'luk sefalet dayatması, 30 yıl sonra Gübretaş'a grev getirdi. Petrol-İş Kocaeli Şubesi'ne bağlı işçiler 3 Temmuz'dan bu yana inatla grevini sürdürüyor. İşçiler, Gübretaş'ı felakete sürükleyen yönetimin aksine işine, aşına sahip çıkmaya devam ediyor.

Geçtiğimiz dönemi yüksek kârlar ile kapatan Gübretaş işletmesinden 4 ay boyunca düzgün bir teklif gelmemesi işçilerin öfke-

sini topluyor. Aynı sektördeki Toros Tarım'da ilk yıl için %65 zam yapılmasına rağmen Tarım Kredi Kooperatifi'nin bu konuda hiçbir adım atmaması ve grev süresince gübre üretiminin iktidara yakın sermayelere kayması, işçileri sadece öfkeliyor aynı zamanda şüphelendiriyor da. Bürokrasi içinde ve sermaye arasında ne olduğu bilinmez ancak Gübretaş işçisi şunu biliyor ki, işine sahip çıkmak için greve sahip çıkmak gerek. Gübretaş işçileri uzun ve zorlu bir mücadeleye baş koydu. Bu mücadele hepimizin, dayanışma büyümeli! Gübretaş işçileri yalnız yürümemeli!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi kadın

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Merhaba yoldaşlar, Ben bir kadını, bir işçiyim ve Kürdüm. İnsan doğduğunda resmi bir kimliğe sahiptir. İlk doğduğunda hangi dine ve hangi dile ait olduğuna dair bir kimlik verilir ve insanlar ömürleri boyunca o kimliğe sahip olduklarını düşünürler. Ben Kürt olarak doğdum. Annem babam akrabalarım tarafından Kürtlüğe dair ne varsa hepsini öğrendim. Dilimi Kürtçe olarak bildim. Evde Kürtçe konuşuldu. Annem Türkçe çok az bilir, konuşamaz. Yoksulluğu çaresizliği açlığı da büyüdüğüm yıllar içerisinde tüm gerçekliğiyle gördüm, hatta yaşadım. Kürt halkının yaşadığı zulümleri kendi ailemde, kendi memleketimde gördüm bizzat. Ne acılar çekildi ne baskılara göğüs gerildi gördüm.

Şimdilerde barış sürecinden söz ediliyor. Bu süreçte bile bir genç sokak röportajında, ben Türk değilim benim olmayan bir şeye kalkıp benim diyemem dediği için o genci tutuklayıp aylarca işkence çektiler, hala daha soruşturması devam ediyor. Sahilde annesi Kürtçe şarkı dinliyor diye doğmamış bir bebek, annenin karnında yumruklanarak öldürülüyor hem de polisler tarafından. Bunlar sadece görüp bildiklerimiz bir de bilmediklerimiz var. Belediyelere atanan kayyumlar, tutuklu Kürt siyasetçiler, gazeteciler var. Yani bu süreçte bile Kürt halkı zulüm görmeye devam ediyor. Şunu demek istiyorum: bu zu-

lüm böyle bitmez. Değil bir tane barış süreci 1000 tane de barış süreci olsa, başta istibdad rejimi ve bu bölgede emperyalizmin etkisi olduğu sürece Kürt halkı da Türk halkı da her zaman sömürülen taraf olacaktır maalessif ki. Bugün iktidar ve Kürt hareketi kendi aralarında barış imzalasalar bile bu barışın Kürt halkını olumlu olarak etkileyeceğini düşünmüyorum. Bütün ülkelerde olduğu gibi iktidar kendi çıkarları doğrultusunda yaklaşıyor meseleye. Çıkarına uyduğu gibi saldırıyor, uymadığında barış diyor. Barış derken de muhalif sesleri kısımaya uğraşıyor. Emperyalizmin istekleri doğrultusunda hareket ediyor. Zarar gören, hor görülen, ezilen gene halktır.

Şu ana kadar hep Türk - Kürt diye bizi birbirimizle karşı karşıya getirdiler. Şu an sosyal medyaya baktığımızda bazı insanlar bu barış konusu konuşulurken genç, çocuk, kadın fark etmeksizin Kürtler hakkında ağza alınmayacak hakaretler ediyor ama ben gene de bu küfürleri bu hakaretleri edenlere bile kızmıyorum çünkü şu ana kadar bizi birbirimize karşı kıskırtan da iktidarlardı. Sermaye iktidarı bizi birbirimize düşürürken, aslında hem Kürde hem Türke zulmediyor. En iyi nerede anlayabiliriz bunu; mesela iş yerlerinde işçiler haklarını aramak için greve çıkıyor. Bu durumda normalde polislerin işçilerin yanında olması gere-

kiyor değil mi? Çünkü patron işçiye geçinebileceği bir maaş vermiyor, ya da sendikalı olma hakkını engelliyor. İşçi bunun için greve çıkıyor. Suç işleyen de hak yiyen de patron, polis de haklının yanında olduğu için işçilerin yanında olması gerekiyor değil mi? Evet biz de böyle biliyorduk ama öyle değil tam tersi kadın, erkek demeden işçilere saldırıp işçilerin karşısına çıkıp siz burada eylem yapamazsınız deyip yeri geldiği zaman yerde sürükleyip yeri geldiği zaman gözaltına alıyorlar. Türk Kürt, kadın erkek demeden, sermaye istediğinde tüm işçilere yapıyorlar bunu. Mesele sermayenin çıkarlarını korumak olduğunda hiçbirimizi görmüyor gözleri. Çünkü iktidarın sınıf karakteri bu, devlet burjuva devleti iktidar da burjuva iktidarı.

Onlar bizi birbirimize karşı kıskırtsa da Türk halkının da çıkarına olan Kürtlerle barış, ABD ile savaştır. Bölgeye barışı katil ABD getiremez. Bizim yapmamız gereken ise Kürt, Türk, kadın, erkek; burjuva iktidara ve emperyalizme karşı birleşmek. Yaşasın halkların kardeşliği, işçilerin birliği demek!

Dilovası Dostel Makina'dan bir metal işçisi

Smart Solar işçisi kazanacak!

Ben, Dilovası'nda Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Dostel Makina fabrikasında çalışan bir metal işçisiyim. 22 Ekim'de patronun dayatmalarına ve sefalet zammına karşı greve çıkan Smart Solar işçilerini selamlıyorum. Dostel Makina işçileri olarak, Smart Solar işçilerinin onurlu grevini ziyaret ettik ve sınıf dayanışmasını büyütmek için elimizden gelenin daha fazlasını yapmamız gerektiğine inanıyoruz. Smart Solar grevi, sadece Smart işçilerinin değil, hepimizin grevidir. Smart işçilerinin kazanımı, işçi sınıfının kazanımıdır.

İçinde bulunduğumuz dönem; istibdadın, patronların ve sermayenin işçi sınıfına karşı topyekûn saldırıya geçtiği bir dönemdir. İşçi sınıfının elindeki en önemli silahlardan biri olan grevi desteklemek, grevin başarıya ulaşması için dayanışma göstermek tüm işçilerin görevidir. Her fabrika, her grev, her direniş bir mevzidir. İşçi sınıfı, bu mevzileri korumak ve ayakta tutmakla en önemli görevlerinden birini yerine getirmiş olur. Karşımızda; istibdadıyla, patro-

nuyla, kolluk gücüyle ve mahkemeleriyle örgütlü bir güç var. Bunun karşısında ise işçi sınıfı duruyor. Bizler örgütlü bir şekilde karşılık verdiğimizde bu gücü yenebileceğimizin sayısız örneği, işçi sınıfı tarihimize mevcuttur. Geçtiğimiz dönemde Hitachi, GE Grid Solutions, Arıtış Kriyojenik ve Schneider Elektrik fabrikalarında istibdad, grevleri bir gecede yasaklamış olsa da işçiler bu yasakları tanımadı, çöpe attı ve fiili greve devam etti. Sonuç olarak bu grevler başarıyla kazanıldı. Bu kazanımlar, örgütlü mücadele ve sınıf dayanışması sayesinde elde edildi.

Şimdi sıra Smart Solar grevinde! Smart işçileriyle omuz omuza mücadele ederek bu grevi de kazanımla sonuçlandırmalıyız. Geçmişte İstinye halkı, grev hakkını tüm işçi sınıfına kazandıran Kavel işçilerinin yanında nasıl durduysa, biz de bugün Smart işçilerinin yanında olmalıyız. Kapı önü direnişinden sonra fabrikayı işgal ederek 70 günde alamadığını bir günde

alan Omsa işçileri, Smart grevinin yanındadır. Smart'ın komşu fabrikasında çalışan, fabrikasını işgal ederek sendikasını içeri sokmayı başaran Petrol-İş üyesi Betek Boya işçileri de sendika ayrımı gözetmeksizin Smart işçileriyle omuz omuza mücadele ediyor. İki rakip fabrikanın kardeş işçileri, Chen Solar ve Smart Solar işçileri, bugün yan yana ve omuz omuza durarak patronlara asıl gücün kimde olduğunu gösteriyor. İşçi sınıfı tarihine altın harflerle yazılacak bir direniş sergileyen Polonez işçileri de Smart işçilerinin yanında yer alıyor, güç veriyor. Bu dayanışma sürdükçe ve büyüdükçe, Smart işçilerinin bileğini bükebilecek hiçbir patron yok!

Ertuğrul Oruç

Özel hastane patronlarının ağlamasına mendille değil, kamulaştırmayla cevap verilmelidir!

Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) verilerine göre 2024 yılında hastanelere toplam 660 milyon başvuru olmuş. Özel hastanelere başvuru sayısı ise yaklaşık 66 milyon (toplam hastane başvurularının %10'u). OHSAD (Özel Hastaneler ve Sağlık Kuruluşları Derneği), Eylül ayında bu istatistikleri işaret ederek “Özel hastanelere GSS başvuruları dibe vurdu” başlığıyla bir açıklama yayınladı. Oysa özel hastanelere başvurular ne dibe vurdu ne de özel hastanelerin sağlık sistemi içindeki ayrıcalıklı konumları değişti.

Türkiye’de özel hastaneler Cumhuriyetin ilk yıllarından beri vardı. Ancak sağlık sisteminin ana aktörü haline gelmeleri AKP iktidarının 2003’te başlattığı “Sağlıkta Dönüşüm Programı - SDP” sonrasında oldu. İlk önce, sevk işlemi yapılmadan özel hastanelere başvurunun önü açıldı. Daha sonra (2006-2008) SGK’nın özel hastanelerden hizmet satın alması uygulaması başladı. Artık vatandaşlar “fark ücreti/ilave ücret” ödeyerek istedikleri özel hastaneye başvurabilecekleri.

Bu gelişmelerle beraber özel hastane başvurularında patlamalı bir yükseliş yaşandı. SDP’nin başladığı yıllarda özel hastanelere başvuru sayısı yaklaşık 5 milyonken (toplam hastane başvurularının %4’ü), 2009 yılına gelindiğinde bu sayı 60 milyona (toplam hastane başvurularının %26,4’ü) ulaşmıştı. Daha sonra başvuru sayısı 2015 yılında (90 milyon) tavan yaptıktan sonra azalışa geçerek 2024 yılında 66 milyon oldu.

OHSAD patronlarının ağlamasının esas sebebi başka. Onlar başvuru sayısı azalırken kârlarından zarar etmek istemiyorlar. SGK’dan aldıkları pastanın artırılmasını istiyorlar. Oysa zaten özel hastanelere başvuran hasta sayısında ve oranında azalma olmasına rağmen SGK’nın özel hastanelere yaptığı birim ödeme yıldan yıla artıyor. 2012’den 2024’e gelene kadar özel hastanelere hasta başına ödenen tutar yaklaşık 9,5 kat artarken, devlet hastanelerine kıyasla yaklaşık 2 kat artmış. 2024 yılında SGK özel hastanelere, devlet hastanelerine göre hasta başına 3 kat daha fazla ödeme yapmış.

Özel hastaneler, yasaya göre SGK’nın ödediği ücretin en fazla %200 kadarını “ilave ücret” olarak alma hakkına sahip. Bu da bransa göre değişmekle beraber yaklaşık 250-350 lira kadar ek bir ücret anlamına geliyor. Buradan soruyoruz: Herhangi bir özel hastaneye başvurunuzda talep edilen ücretler bu mu? OHSAD açıklamasında bu itiraf ediliyor: “Ya yaşamak, hayatta kalmak için vatandaşın alacaklarını, kural ihlal edeceğinizi, ya da kapanacaksınız.” Hem SGK’dan aslan payını al hem de vatandaştan kopar koparabildiğini.

Ekonomik kriz koşullarında özel hastane faturalarını işçilerin ve emekçi halkın ödemesi imkânsız hâle geldi. Bu nedenle hastane başvuruları, kamuya kaydı. Ancak kaynaklar kamuya aktarılması gerekirken özel hastane patronlarına akmaya devam ediyor. Özel hastanelerin varlığı, kamu sağlık hizmetlerinin nitelikli şekilde verilmesine engel olmakta, işçilerin ve emekçi halkın sağlığına zarar vermekte.

Nitelikli, ücretsiz, eşit-ulaşılabilir, devlet eliyle planlanan sağlık hizmetinin önünde engel olan özel hastanelerden SGK’nın hizmet satın alması derhal durdurulmalıdır! Özel hastanelerdeki “ilave ücret” soygununa göz yumulması son verilmeli, denetimler artırılmalı, cezalar caydırıcı hale getirilmelidir! Konkordato/iflas ilan eden özel hastaneler kamulaştırılmalı, buralarda çalışan sağlık emekçilerine kamuda istihdam hakkı tanınmalıdır! Kaynakların tamamı kamu sağlık hizmetinin yararına kullanılmalıdır!

İstanbul Havalimanı’ndan bir işçi

Hakkımız olanı mücadeleyle alacağız!

Selamlar dostlar, Ben İstanbul Havalimanı’nda çalışan bir işçiyim. Türkiye’deki birçok işçi gibi bizler de zor koşullarda düşük ücretlere çalışıyoruz. Türkiye’de emekçiler için koşullar her geçen gün daha da zorlaşıyor. Buna rağmen yılmadan, yorulmadan çalışmaya, üretmeye ve hak aramaya devam ediyoruz. Direnişlerle, grevlerle mücadelemizi veriyoruz. Tıpkı Smart Solar işçilerinin kendilerine hakaret eder gibi sunulan zam teklifine karşı verdikleri mücade-

le gibi. Orada mücadele eden tüm işçi kardeşlerimi selamlıyorum. Türkiye yüzyılı adını koydular, aile yılı dediler, destekliyoruz dediler ama biz emekçiler milletçe harap ve bitap bir hale düştük.

Çerkezköy’den bir işçi kadın

SubMed'e sendika girecek!

Selam sevgili dostlar, işçi arkadaşları-
rım.

Ben de sizler gibi yıllarca fabrikalarda çalışan bir işçi kadını. Şu an evdeyim. Bunun sebebi çocuğumun hastalığı, bedensel ve zihinsel engelleri nedeniyle onu bırakabileceğim devletin yeterli bir bakımevi olmadığı için işten ayrılmak zorunda kalmam. Fabrikada da mücadele ediyorduk, bu da başka bir mücadele. Orada da bir kadın olarak kendimi güçlü hissediyordum, şimdi de öyle. Önemli olan, yanlışlara, haksızlıklara kimden gelirse gelsin, hangi boyutta olursa olsun karşı gelmek. İşe gidebilecek durumda olmasam da İstanbul’da 5 Ekim’de Filistin’in, Gazze’nin hürriyeti için yapılan yürüyüşe zevkle katıldım. Çünkü zulmün, haksızlığın her türlü insanı rahatsız etmeli, ediyor. En ufak bir işyerinde de olsa, bir ülkede de olsa fark etmez.

En son çalıştığım SubMed fabrikasında sendikal örgütlenme başarıyla tamamlandı. Petrol-İş sendikası yetkiyi aldı ama patron, öncü bir işçi arkadaş-

mızı işten çıkardı. Şu an içeride birlik devam ediyor; sendika da içeridekilere yalnız olmadıklarını göstermek için ara ara eylem yapıyor fabrika önünde. Şu an orada çalışmaya devam edemiyor da olsam, arkadaşlarımı yalnız bırakmayacağım. Sunulan imkanlar o kadar az, var denilen haklardan yapılan kesintiler o kadar fazla ki bu örgütlülük haberi duyduğum en güzel haber oldu.

Fabrikada var olduğu söylenen haklar öyle keyfi şekilde kesiliyor ki; sözde kreş yardımı veriyor, sonra “senin çocuğun hasta, onu kapsamıyor” diyen bir fabrika burası. Evet, çocuğum hasta olduğu için herhangi bir kreşten daha farklı bir bakıma ihtiyacı var. Yani hasta olduğu için bu kreş yardımından da fazlasına ihtiyacım var. Yarım maaş ikramiye var deyip sonra da gelmediğin gün var, devamsızlıkta verilmiyor diyen bir yer burası. Ve burada “işçi-patron sonra anayasal hakkını kullanıp sendikaya üye olan işçiyi işten çıkarmak... Hangi aile, hangi insanlık bunun nere-

TÜİK’in açıkladığı rakamlar ortada ama diğer taraftan artan kiralarmız, okul masrafları ortada. Şimdi asgari ücret tartışmaları başladı; 25-26 bin gibi komik rakamlar konuşuluyor. Emekçi yine açlığa mahkûm edilmek, vergiler ile ezilmek isteniyor. Bunlar ülkemizde işçiye reva görülen acınası gerçekler. Biz işçiler emeğin zaferi için bize verileni beklemek yerine hakkımız olanı isteyip almayı bilmeliyiz. Emeğin zaferini göstermeliyiz. Hepinize saygılarımla.

sinde yazıyor?

İçerideki arkadaşların gerekli kararlılığı göstereceğine, birlikte duracağına şüphem yok. Onlar ihtiyaç duyduğu sürece yanlarında olacağım. Hepimiz, bütün işçiler, böyle mücadelelere sahip çıkmalıyız. Çıkmalıyız ki patronlar için daha çok para, daha az insan değeri düzeni değişsin. Fabrikada da Filistin’de de dünyanın bir ucunda da her türlü haksızlık suçtur. Buna karşı birlik, beraberlik içinde mücadele etmenin kıymetini gittikçe daha fazla anlıyorum. SubMed’deki işçi arkadaşlarımızdan da güzel haberler alırsız umarım. Bu sisteme atılmış bir yumruk olur. Yaşasın hürriyet, yaşasın dayanışma. Hepinize saygılar.

TPI işçileri haklarını aramaya devam ediyor

İzmir’de bulunan TPI fabrikasında 13 Mayıs’ta sefalet ücretlerine karşı greve başlayan Petrol-İş üyesi işçiler patronun şirketi kapatma kararına karşı şimdi de tazminatlarını alabilmek için mücadeleye devam ediyor.

Şirketin ABD’deki merkezinin iflas korumaya başvurusunun ardından Türkiye’deki TPI işletmeleri daha önce adı sanı duyulmamış bir şirket olan XCS’ye devredildi. XCS isimli şirket TPI’nın Türkiye’deki iki fabrikasını devralmış olmasına rağmen grevdeki işçileri bir kez bile muhatap olarak almadı. Ekim ayının ortalarında ise önceden haber verilmeksizin grevdeki işçiler işten çıkarıldı ve fabrikaların kapandığı haberi ortaya atıldı.

TPI işçileri alacakları için şu anda karşılarında bir muhatap bulamıyorlar. Bakan-

lıklar ve devletin diğer ilgili kurumları TPI işçilerine karşı uygulanan yasa dışı lokavta sessiz kalıyor ve Türkiye’li TPI işçilerinin haklarını korumak yerine Amerikan sermayesini koruyor.

TPI işçileri ise Ankara’da ve İzmir’de yaptıkları eylemlerle haklarını aramaya devam ediyorlar.

17 Ekim’de Ankara’da Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önüne giden TPI işçileri devir sonrası yapılan işten çıkarmalara karşı mağduriyetlerinin giderilmesini talep ettiler. Bakanlık ve Petrol-İş sendikası arasında yapılan görüşmede Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’nın diğer bakanlıklarla beraber ortak bir çalışma yapacağı sözü verildi.

Ankara eyleminin ardından TPI işçileri İzmir’de de bir eylem yaparak haklarını

talep ettiler. Yürüyüş yapmak isteyen işçiler karşılarında polisi buldular. Polis yürüyüş yapmak isteyen işçilere engel olurken, işçiler oturma eylemi yaptı.

TPI patronları yasa dışı lokavt ile işçilerin kıdem tazminatlarına ve diğer işçilik alacaklarına kelimenin tam manasıyla çökmüştür. Yasa dışı lokavtta rolü olan herkes derhâl yargılanmalı ve uygun cezaları almalıdır. TPI fabrikaları bir an önce kamulaştırılmalı ve Petrol-İş sendikası ile toplu sözleşme imzalanmalıdır.

SAG Hidrolik işçisi sendikal hakları için direnişe devam ediyor!

Sakarya’nın Hendek ilçesinde bulunan İtalyan sermayeli SAG Hidrolik fabrikasında çalışan işçiler anayasal haklarını kullanarak sendikal oldular ve işten atıldılar. SAG Hidrolik, Türkiye’nin en büyük sermayedarlarından Koç Holding’in en büyük firmalarından Türk Traktör’ün tedarikçilerinden biri. Ancak SAG işçileri bugüne kadar açlık ücretleri karşılığında çalışıyorlardı.

Hem ücretlerinin hem de çalışma koşullarının iyileştirilmesi için Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlendiler.

Yasal çoğunluğu elde ederek Çalışma Bakanlığı’na başvuruda bulundular. SAG patronu ise anayasa tarafından güvence altına alınan sendikaya üye olma hakkını çiğneyerek hem örgütlenmeye öncülük eden işçileri işten attı hem de fabrika içerisinde sendika düşmanlığı yaparak SAG

işçilerini yıldırmaya çalıştı. Fabrika müdürleri işçileri tek tek odasına çağırarak sendikadan istifa ettirmeye çalıştı ancak işçileri ikna edemedi. Birleşik Metal-İş sendikası işten atılan öncü işçiler için Ağustos ayından beri fabrika önünde direnişte. SAG işçileri hem üzerlerinden milyonlar kazanıp onları açık ücretlerine mahkûm eden patronlarına karşı ekmeklerini hem de sendikal haklarının baskılanmasına karşı hürriyetlerini savunuyorlar. Tüm emekçi halkımızı bu onurlu mücadeleye omuz vermeye çağırıyoruz.

DİSK'in yeri düzen partilerinin ve bürokrasinin değil işçi sınıfının yanındır!

TürkiyeDevrimciİşçiSendikaları Konfederasyonu (DİSK) Yönetim Kurulu, 16. Genel Kurulunda oy çokluğu ile aldığı karara dayanarak konfederasyonun genel merkezini Ankara'ya taşıma kararı aldı. DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikasının Genel Başkanı ve aynı zamanda DİSK Genel Başkan Yardımcısı Özkan Atar bu karara şerh koyarak karşı çıktı ve bu tutumunu bir açıklama ile kamuoyuna duyurdu. Daha sonra Birleşik Metal-İş'le birlikte DİSK'e bağlı sendikalardan Basın-İş, Bto-Sen, Dev Yapı-İş, Enerji-Sen, Güvenlik-Sen, Limter-İş, Nakliyat-İş, Sine-Sen, Sosyal-İş ve Tümka-İş sendikaları da bu karara karşı çıkan ortak bir açıklama yayınladılar. Sendikalar yaptıkları ortak açıklamada, DİSK'in kuruluşundaki iradenin onu Ankara bürokrasisine değil işçi sınıfına bağladığını vurgulayarak taşınma kararını hem tüzüksel olarak geçersiz hem de sınıf bağımsızlığından kopuş doğrultusunda büyük bir yanlış olduğunu ilan ettiler. Devrimci İşçi Partisi olarak biz de DİSK'in genel merkezini Ankara'ya taşıma kararını yıllardır adım adım DİSK'e hâkim olan sınıf işbirlikçi tutumun bir sonucu olarak görüyor, sendikaların bu karara karşı çıkan tutumlarını destekliyor, devletten, sermayeden ve emperyalizmden bağımsız sınıf mücadeleciler sendikal anlayışı

savunan tüm öncü işçileri DİSK'in geleneklerine sahip çıkmaya davet ediyoruz.

DİSK'in tarihi mücadele tarihidir! Sınıf işbirliğinin DİSK'te yeri yoktur!

DİSK'i var eden 1960'lı yılların mücadeleciler işçileri ve onların öncüleridir. O dönemlerde Kavel ve Paşabahçe gibi nice grevlerde, direnişlerde, işgallerde öne çıkan işçiler karşılarında sadece patronları ve devleti değil kendi konfederasyonları Türk-İş'in ihanet içindeki işbirlikçi yönetimini de buluyorlardı. Mücadele etmek isteyen işçilere ve o mücadelelere önderlik etmek isteyen sınıf mücadeleciler sendikacılar bir mücadele aracı gerekiyordu. İşte DİSK tam da bu ihtiyaca karşılık olarak doğmuştur ve Türkiye işçi sınıfının mücadelesinde Türk-İş'in sınıf uzlaşmacı çizgisinden bir kopuşu temsil etmektedir. DİSK'in o dönem İstanbul'da kurulması rastgele bir tercih değil bürokrasiden, devletten, sermayeden kopuşun ve yüzünü işçi sınıfına dönmenin bir sembolüdür. DİSK, işçi sınıfının bağrında sınıf kavgasının ateşinde kurulmuştur.

Sosyal diyalog değil sınıf mücadelesidir!

DİSK'in 16. Genel Kurulu'nda genel merkezini Ankara'ya taşıma

kararının gerekçesinde “TBMM, Bakanlıklar, Uluslararası Çalışma Örgütü, emek ve meslek örgütlerinin üst kuruluşları, siyasi partilerin genel merkezlerinin Ankara'da olması” gibi nedenler sayılmaktadır. Bunlar sınıf mücadelesinin değil sınıf işbirliğinin bir uzantısı olan sosyal diyalogcu sendikal anlayışın dilidir. Evet, mevcut DİSK yönetiminin vaktinin büyük çoğunluğu CHP ile fikir alışverişi yapmakla, Uluslararası Çalışma Örgütü'ne raporlar sunmakla, bakanlıklara öneriler vermekle geçmektedir. Ama DİSK yönetiminin önünden bile geçmek istemediği işgaller, grevler, direnişler yani sınıf mücadelesi en yoğun olarak hem sanayinin merkezi olan hem de hizmet sektörünün çeşitli kollarında milyonlarca işçiye ev sahipliği yapan İstanbul'un

yakın çevresinde ve Marmara bölgesinde devam etmektedir. Dolayısıyla DİSK'in Ankara'ya taşınma kararı mevcut yönetime hâkim olan sosyal diyalogcu ve sınıf işbirlikçi sendikal anlayışın bir sonucudur. Bu karar adım adım geleneklerine sırt çeviren DİSK'in bürokrasi ile bütünleşmesinin bir gereğidir. Bu karar, ekmekleri için greve çıkan belediye işçilerinin değil işçilerin iradesini hiçe sayarak sözleşmeyi CHP genel merkeziyle imzalayanların kararıdır.

Sınıf mücadeleciler bir DİSK için sendikaya üye ol, sahip çık, denetle!

DİSK bu topraklara gökten zembille inmedi. Türkiye işçi sınıfının bir mücadele aracı olarak doğdu. Bu mücadele aracını savunmak ise kolay olmadı. DİSK'i kuruluşundan sadece üç yıl sonra

ortadan kaldırmak isteyenlere karşı 15-16 Haziran'da Türkiye işçi sınıfı DİSK'i canı pahasına savundu. O gün sadece DİSK üyeleri değil Türk-İş üyesi işçiler de sokağa döküldüler. Üç işçi bu uğurda hayatını kaybetti. Onlar sınıf mücadeleciler bir DİSK'in kendilerine ekmek kadar su kadar gerekli olduğunu biliyorlardı. Bugün de DİSK'te yeniden sınıf mücadeleciler anlayışın hâkim kılınması gerekiyor. DİSK'in genel merkezini Ankara'ya taşıması üyelerinin grevlerini, direnişlerini sahiplenmek bir yana dursun ziyarete bile gitmeyen mevcut DİSK yönetiminin bürokratik eğilimlerinin bir sonucudur. DİSK Genel Merkezi'nin Ankara'ya taşınması kararına karşı açıkça tutum alan sendikaların yalnız kalmaması için bu kararın altına imza atan sendikaların üye ve kadrolarını tutum almaya çağırıyoruz. Tüm işçiler sendikalarına ve konfederasyonlarına sahip çıkmalıdır ve sendikalarını denetlemelidir. DİSK'in mücadeleciler mirası nostaljik söylemlerde ve geçmişi yad eden konuşmalarda kalmamalıdır. Kavel'in, Paşabahçe'nin, 15-16 Haziran'ın mirasını bugüne taşıyarak bugünün mücadelelerinde karşılığını bulmalıdır. DİSK'in yöntemi “sosyal diyalog” değil sınıf mücadelesi olmalıdır. DİSK'in Genel Merkezi devlet dairelerine değil direniş ve grev çadırlarına yakın olmalıdır!

İstanbul'dan bir sağlık emekçisi

DİSK'in Ankara'ya taşınması kadar kötü olan şey bu kararın tartışılmasının ve eleştirilmesinin engellenmesidir!

DİSK'in genel merkezinin Ankara'ya taşınması kararının basına yansımalarından sonra bizler de Dev Sağlık-İş üyesi olan arkadaşlarımızla bu kararı tartışmaya başladık. Ben bir sağlık emekçisiyim, Dev Sağlık-İş üyesiyim. Dev Sağlık-İş sendikası Ankara'ya taşınmaya karşı ortak bildiriye imza atmamış olan sendikalardan birisi, sendikamızın yönetimi de DİSK içerisinde genel başkanlık seviyesinde temsil ediliyor. Bir sendikanın üyesi, konfederasyonunun bütün kararlarını herhangi bir engelleme olmaksızın tartışabilmeli, eleştirebilmeli ve bu şekilde karar alma süreçlerine katılabilmelidir. Çünkü DİSK'i işçi sınıfının sendikası yapan budur. Bağımsız sınıf sendikacılığının her alanda hâkim olmasını isterken DİSK yöneticileri (Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Özkan Atar hariç) “tepeden inme bir kararlar” sendikanın yönünü işçi sınıfından Ankara

bürokrasisine doğru çevirmesine sebep olacak bir karara imza attılar.

Biz bu düşüncelerle karara karşıyız. DİSK'li sendikaların bu karara karşı çıkan ortak bildirisini okuduktan sonra da Birleşik Metal-İş'in öncülüğünde gelişen duruşu da destekliyoruz ve sahipleniyoruz. Haliyle bunu Dev Sağlık-İş içerisinde daha da geniş bir kitleye anlatmalı ve üyelerin de konfederasyonuna sahip çıkmasını sağlamalıyız diye düşünüyoruz. Bunları sendikamızın içinde anlatmak istediğimizde önümüze çıkan engeller, aslında DİSK yönetiminin eli ayağına dolaştığını da gösterdi. Sendikamızın içinde meşru kanallarda bu düşüncelerimizi tartışmamız, “bunların tartışılması bize güç kaybettirir”, “gücümüzü bu tartışmalara harcamayalım” gibi gerekçelerle engellenmek istendi. Oysa DİSK'in genel merkezinin Ankara'ya taşınması gibi bir gündem hiç yokken, DİSK üyesi işçilerden

böyle bir talep gelmemişken, konfederasyona güç kaybettiren de gücümüzü ve zamanımızı bu tartışmaya harcamamıza neden olan da söz konusu kararı verenlerdi.

Sendikam içerisinde Birleşik Metal-İş başkanı Özkan Atar'ın DİSK genel merkezinin taşınmasıyla ilgili yazısını paylaştım. Bu paylaşımından sonra bize söylenenlerse tamamen DİSK Genel Merkezi'nin konuyu üyelerin haberinin olmaması için oldubittiye getirmeye çalıştığını gösteriyordu. Söylenenler şunlardı; biz bunu kurullarımızda kendi içimizde tartıştık ve bunun üyelerimizin gündemi olmadığına karar verdik. DİSK'i tartışmaya açacak sosyal medya paylaşımlarının da doğru olmadığına karar verdik denildi. Bu kararı hangi kurullarında aldıklarını da çok merak ediyoruz, çünkü hiçbir arkadaşımızın bu konudan bir haberi yoktu.

Bu konunun tartışılmasını,

bununla alakalı olarak konuşulmasını istemiyorlar. Üyelerine açıklama yapamıyorlar, biz böyle karar aldık, siz de uyacaksınız demekten başka yaptıkları hiçbir şey yok. Üyelerinin gündeminin ne olacağını üyeler belirler. Yönetimin üyelerin gündemi budur bu değildir diye tepeden karar alması işçi demokrasisinin bastırılmasından başka anlam taşımaz. Ankara'ya taşınma kararını savunmuyorlar sadece tartışmayı bastırıyorlar. Savunamazlar çünkü pek çoğu mücadele arkadaşımız olan ve DİSK'in ilkelerini bilen bu dostlarımız da kararın yanlış olduğunu biliyorlar. 15-16 Haziran'ın yolundan yürüyoruz iddiasında bulunup işçi sınıfının kalbinden bürokrasinin kalbine taşınmanın izahının olmadığını farkındalar. Ancak bilip de yapmak daha kötü. Çünkü bu kararın sonucunun DİSK'in geçmişinden gelen sınıf mücadeleciler çizgisini

kırmak olduğu açıkça görülmüyor.

Bu durumla alakalı olarak kendi içimizde tartışmalarımız devam edecektir. Sendikamız için de konfederasyonumuz için de sağlıklı ve doğru olan budur. Madem yönetim böyle düşünüyor o zaman tartışmayı bırakalım dersek; biz de DİSK'in geleneğine sahip çıkmamış, bu geleneği terk etmiş oluruz. DİSK genel merkezinin Ankara'ya taşınması gündemi, şimdiden bu yönetim tarzıyla ileride olacak olanlar hakkında bizlere fikir veriyor. Dolayısıyla susmamalı ve tüm sendikaların tabanındaki DİSK üyeleri olarak tartışmayı sürdürmeliyiz. Biz mücadelemizi büyötmeye devam edeceğiz. Biz burjuvaziye karşı sınıf mücadeleciler çizgimizden sapmayacağız. DİSK'in de sapmaması için elimizden geleni yapacağız.

Hödlmayr Lojistik'e sendika girecek!

Şekerpınar'da bulunan Hödlmayr Lojistik işçileri, Nakliyat-İş sendikasında örgütlendikleri için işten atıldılar. Hödlmayr Lojistik, Doğu Otomotiv'in distribütörlüğünü yaptığı araçları taşıyan Avusturya menşeli büyük bir şirket. Hödlmayr

işçileri en doğal haklarını kullanarak kendi istedikleri sendikaya üye oldular. Sendika yasal çoğunluğa erişip, iş yerinin %50'den fazlasını örgütlediğinde bakanlığa başvurdu. Avusturyalı Hödlmayr şirketinin patronu ise hem yetkiye itiraz etti

hem de itiraz sürecinde kazandığı vakitte işçileri sendikasızlaştırmak için elinden geleni ardına koymadı.

Hödlmayr işçileri, iki öncü işçi arkadaşlarının tazminatsız işten çıkarılmasına, içeride gördükleri baskı ve mobbinglere karşı

Şekerpınar'da sendikaları Nakliyat-İş öncülüğünde direniyor. Direnişlerini başka sektörlerden sendikaların da katıldığı kitlesel bir basın açıklamasıyla başlattılar. Hödlmayr şirketi sendika düşmanlığına son

verip işçilerin anayasal haklarını tanyana kadar da direnişleri devam edecek! Hödlmayr Lojistik'e sendika girecek başka yolu yok!

Levent Dölek**Gün ışığına çıkan yol:
Akıllı ol! Grevci işçilerle ol!**

22 Ekim’de güneş panelleri üreten Smart Solar işçileri Gebze’de greve çıkıp “bu işyerinde grev var” pankartını astığında arkada bir slogan dikkatimizi çekti. Slogan derken işçilerin grev sloganlarından bahsetmiyoruz. Şirketin markasının sloganı: “Think Smart Act Solar” Türkçe çevirisi “akıllı düşün güneşle davran!”. Daha edebî olsun isterseniz “Akıl düşün şemsi davran” da diyebiliriz. Şemsi demek Eski Türkçe’de güneşle ilgili olan demekmiş. Bu slogandan patron tarafı pek nasibini almamış belli ki, akıl olmayı kurnazlıkla karıştırıyor. Bloomberg’e çıkıp borsa yatırımcılarına uçuyoruz kaçıyoruz diye hikâye anlatan patron sözleşme masasında “batıyoruz” diye ağlayıp zam diye masaya hakaret eder gibi 3 bin lira koymuş, işçiyi hem aşıyla hem işiyle tehdit ederek sonuç almaya çalışıyor. İşçinin Bloomberg kanalını izlemesine de gerek yok. İşçiler ne ürettiğini nasıl ürettiğini biliyor. Nasıl mesaiye kaldıklarını nasıl fabrikanın solar panellerle birlikte para bastığını biliyor. Şirket küçülmüyor büyüyor. Patron yaptığı yatırımların maliyetini zarar gösterip kurnazlık yapmaya çalışıyor. İşçi ise bizim hakkımızı ver, derdini de bize değil git bankaya anlat diyor.

Patron şemsi de davranmıyor. İşlerini gündüz aydınlığında değil siyasetin karanlık koridorlarında yürütüyor. Ankara’da iktidarın adı kamuoyunda “beşli çete”ye çıkmış oligarklarına kurdukları solar panel tesisi, metal iş kolunun mücadelecisi sendikalarından korunmak için enerji iş koluna alınca Smart Solar patronu da bu kapıdan girip Gebze’deki fabrikası metal iş kolunda olduğu halde İzmir’de açtığı yeni tesisini enerji iş kolunda gösterdi. Gebze’de fabrikaya fiili grev ve işgalle giren Birleşik Metal-İş sendikası varken İzmir’de Tes-İş sendikası patronun çağırısı ile gelip örgütlendi. Bu fabrikalar güneş enerjisi üretmiyor, metal işleyerek enerji üreten cihazları imal ediyor, dolayısıyla da gün ışığında bu fabrikaların metal iş kolundan başka bir iş kolunda olduğunu kimse iddia edemez. Mesele sermayenin çıkarı olunca devlette iş kolları yönetmeliği değil patronların nazi geçiyor.

Gebze’de bir sınıf kavgası var. Bu kavganın akıl düşünen, şemsi davranan ve ahlaklı olan tarafı belli... Grevci Smart Solar işçileri! Smart Solar işçileri 2022 yılında son derece akıl düşüncü ve ekmekleri için sendikalı olmuşlardı. İşçiler şemsi davrandı. Gün ışığında hakkını aradı. Sendikalı olmanın hak olduğu, sendikalaşmayı engellemenin, sendikal sebeple işten atmanın, baskı kurmanın vb. suç olduğu Anayasa’da ve yasalarda gün gibi açıktı. Ama Smart patronu 2022’de bir öncü kadın işçiyi işten atarak sendikalaşma hareketini kırmak istedi. Karşılığında işçilerin en akıl en şemsi en ahlaklı tepkisini gördü: Birimiz hepimiz için hepimiz birimiz için diyen işçiler, tüm vardiyalardan tek bir fire vermeden hep birlikte direnişe geçti ve 23 Haziran gecesi başlayan fabrika işgali hem atılan işçiyi geri aldırdı hem de patron, sendikayı tanımak zorunda kaldı. Smart işçisinin toplu sözleşmeye kavuşması da kolay olmadı. Baskılara karşı işçiler birliklerini hiç bozmadı. Mahkemelerde sürünen yetki davasını kaldırıldığı raflardan aşağı –yine Adliye önünü eylem alanına çevirerek– indirdi.

Bu grevin işte böyle bir geçmişi var. Yani Smart işçisi kurnazlıkla alt edilemez. Smart Solar işçileri zammı beğenmedi diye greve çıktı zanneden yanılır. Hayır! Smart Solar işçisi mücadeleyi bilir, sınıf bilinçli öncülere sahiptir ve nihayet bu kavganın en ön safında emekçi kadınlar vardır! Smart Solar işçisi zam derdinde değil sınıf kavgasıdadır. Dolayısıyla kalkıp arkanıza siyaseti ve iş birlikçi sendikacıları alıp İzmir’deki işçiyi Gebze’deki işçiyle birbirine kırdırmaya çalışırsanız alacağınız cevap bellidir: Yaşasın işçilerin birliği! Smart Solar’ın işgal, grev, direniş okulundan geçmiş işçilerini işiyle aşıyla tehdit ederseniz alacağınız cevap bellidir: İş-Aş-Hürriyet! Smart işçisi grev diyerek patronu karanlıklardan çıkıp gün ışığında davranmaya, şemsi olmaya çağırıştır. O gün ışığı ki kan emici patronlar sınıfına korkudur, açlık sınırının altındaki sefalet ücretlerinin dayatıldığı milyonlarca işçi emekçi ailesine umuttur. Bu grev ülkeyi gün ışığına çıkartacak yolu da göstermektedir.

Smart Solar işçisinin iradesi belirleyici olacak

Smart Solar grevi mutlaka kazanacak!

Kocaeli Gebze Organize Sanayi Bölgesi’nde (GOSB) bulunan, Birleşik Metal-İş Gebze 1 No’lu Şube’de örgütlü Smart Solar fabrikası işçileri, 22 Ekim tarihinde greve çıktı. Geçmişte anayasadan gelen sendikalı çalışma haklarını korumak için fabrikayı işgal eden Smart işçileri, bugün İkinci Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde anlaşma sağlanamayınca sefalet ücretini kabul etmeyeceklerini yasal grev haklarını kullanarak gösterdi.

Smart patronu sefaleti dayatıyor!

Sözleşme görüşmeleri Temmuz ayında başladı ancak uzun bir süre boyunca masaya teklif gelmedi. Üç ayın sonunda ise Smart patronu işçilerle alay edercesine 3 bin liralık ciddiye alınmayacak bir teklifte bulundu. Dahası Smart yönetimi, grevden hemen önce işçilere ödemesi gereken avansı ve bazı sosyal hakları İzmir’deki fabrikasında ödediği halde Gebze’deki işçilere ödemeyerek onları açlıkla sınayabileceğini düşündü. Smart patronunun hukuksuzca ve insanlık dışı tekliflerle denediği yıpratma politikası Smart Solar’ın mücadelecisi ve yiğit işçilerine sökmeydi! Smart işçileri Tembelova’da çoban ateşini büyük bir coşku ve kararlılıkla yaktı!

Smart işçileri sendikal yetki için Bakanlığa 2022 yılında başvurmuştu. 2022 Haziran ayında Kocaeli Dilovası’nda 70 kişilik bir fabrika, 2023’te ise İzmir Aliaga’da yaklaşık 2000 işçinin çalıştığı devlet teşvikli bir fabrika açtı. 2024 yılında Dilovası fabrikasını kapattı. 2025’te

Gebze’de iki yıl önce 496 işçinin çalıştığı fabrikada ikinci toplu iş sözleşmesi görüşmeleri başladığında 250 işçi kalmıştı. Geçtiğimiz 3 yıl içerisinde Smart Solar Enerji’nin üretim kapasitesi kat ve kat arttı, borsa değeri yükseldikçe yükseldi. Sermayesini tabii ki, Smart Solar işçisi üzerinden büyüttü. Ancak işler kötü gittiğinde fatura ilk işçilere kesildi, kötü giden ekonomiyi işten atmalar ve insanlık dışı tekliflerin konuşulduğu sözleşme süreci takip etti.

Patronlar saldırıyor, işçiler örgütlü gücüyle yanıt veriyor!

Smart patronu hepimizin aşına olduğu patronlardan sadece biri. Peki, patronlar bu keyfi davranışlarına nereden dayanak buluyorlar? Cevabı belli; sermaye düzenden, MESS gibi kendi örgütlerinden, MESS’e sadece %38,5 zam talep eden taslakla giden Türk Metal gibi sarı sendikalardan ve İngiliz Mehmet’in (Mehmet Şimşek) Orta Vadeli Programı’ndan (OVP) buluyorlar. Bu programı önümüzdeki süreçte işçi ve ekmekçilerin tamamına karşı uygulamak isteyenler. Mem-

leketin işçisi de Polonez işçileri gibi, Portakal Plastik işçileri gibi, DYO Boya işçileri gibi, Chinatool işçileri gibi, Smart Solar işçileri gibi cevap verecek. Öncekiler kazandı, şimdi sıra Smart Solar’da!

Smart Solar işçisinin de güveneceği kendi bilek gücü var. Hiçbir kararında onu yalnız bırakmayan Birleşik Metal-İş sendikası var. Örgütlü fabrikalar kalabalık kortejlerle Smart grevine desteklerini gösteriyorlar. Polonez işçileri “Polonez direnişinden Smart grevine yaşasın işçilerin birliği!” pankartıyla Çatalca’dan Gebze’ye gelerek sınıf dayanışması örneği gösterdiler. Smart Solar’ın karşısında bulunan Petrol-İş sendikasında örgütlü Betek Boya işçileri, Petrol-İş yönetimi ve Petrol-İş üyesi başka işçiler grevin gücüne güç katıyorlar. Nakliyat-İş, Eğitim-Sen derken destekçi listesi uzuyor. OVP’yi çöpe atacak güç de memleket hürriyeti de barışı da getirecek güç de Smart grevini kazandıracak güç de bu birliktelikte yatıyor. Sınıf dayanışmasının desteğiyle ve örgütlü olmanın gücüyle Smart grevi kazanacak! Zaferin parolası işgal, grev, direniş olacak!

MESS sözleşmesinde görüşmeler devam ediyor:**Onlar vermeyecek biz alacağız!**

Metal sektöründe 150 bini aşkın işçiyi ilgilendiren MESS grup toplu sözleşmesinde görüşmeler devam ediyor. Toplu sözleşme masasında görüşmeler sürerken sonucu metal işçilerinin mücadele azmi belirleyecek. MESS her zamanki gibi süreci uzatarak ve günün sonunda iktidarın grev yasaklarına güvenerek metal işçilerine yoksulluğu ve sefaleti dayatacak. Türk Metal, Birleşik Metal-İş ve Özçelik-İş üyesi metal işçilerinin MESS’in dayatmalarına karşı parolası işgal, grev, direniş olacak.

MESS metal işçisinin sabrını sınıyor

Metal işçileri son olarak 2025 yılının Mart ayında zam aldı. Aradan geçen sekiz ayda metal işçilerinin alım gücü enflasyon karşısında eridi. Metal işçisinin maaşı sadece alım gücü olarak değil rakam olarak da eridi. Dünyada eşi benzeri olmayan adaletsiz vergi sistemi yüzünden maaşlar vergi dilimleri ile dilim dilim doğrandı ve kuş kadar kaldı. Mart ayında net 54 bin lira maaş alan bir metal işçisi bugün 48 bin lira alıyor. MESS ise süreyi uzatarak bu durumu kendi lehine kullanmak istiyor. Yani metal işçilerini açlıkla, yoksullukla sınamaya çalışıyor. Fakat bu durum metal işçilerini yıldırma bir yana daha da öfkeliyor ve mücadele azmini pekiştiriyor.

Soframızdan ekmeğimizin çalınmasına son! Vergide adalet istiyoruz!

Adaletsiz vergi sistemi metal işçilerinin aldıkları zamların vergiye gitmesine sebep oluyor. Yüzde 35’i bulan gelir vergisi dilimlerine KDV, ÖTV gibi dolaylı vergiler de eklenince işçilerin maaşlarının yarısından fazlasının vergiye gittiği bir durum ortaya çıkıyor. Metal işçileri bu düzenin son bulmasını istiyor. Geçtiğimiz yıl, hem Türk-İş hem de DİSK vergide adalet talebiyle meydanlara inmiş ve mitingler düzenlemişlerdi. İşte metal işçileri bu mitinglerde söylenen sözlerin havada kalmamasını, vergide adalet talebine üretimden gelen güçle sahip çıkılmasını istiyorlar. Birleşik Metal-İş bu konuda ilk adımı atarak taslağına yüzde 15’in üstündeki vergi yükünün patronlar tarafından karşılanması talebini ekledi. Bu talep sadece Birleşik Metal üyesi işçilerin değil Türk Metal ve Özçelik-İş üyesi işçilerin de talebidir. Bu talep ilk olarak bütün sen-

dikaların taslaklarına eklenmelidir. Bundan daha önemlisi vergide adalet talebi göstermelik bir taslak maddesi olmanın ötesine geçmeli ve sendikaların MESS’e karşı ortak mücadele başlığı halini almalıdır.

MESS’ten hakkımızı almak için hep birlikte mücadeleye!

Metal işçisi bugüne kadar kazandığı her kuruşu alınının teriyle kazandı. Bundan daha da önemlisi, o, her kuruşu mücadele ederek söke söke aldı patronlardan. Bugün de ne alacaksak mücadele ederek alacağız. MESS bu mücadelenin önüne dayatmalarla, baskılarla ve istibdadın grev yasaklarıyla geçmeye çalışıyor. Henüz grev hakkı yasalarda yokken 1963 yılında grev hakkını grev yaparak kazanan metal işçilerini grev yasakları ile korkutmaya çalışıyor. Bekaert’te, Schneider’de, Grid’de, Hitachi’de grev yasağı karamamelerini tek tek çöpe atan metal işçilerine karşı grev yasaklarına güveniyor. Hepsi nafile. Metal işçileri için zaferin parolası Kavel’dir. O parolanın hakkı ise işgalle, grevle, direnişle verilir. MESS’e karşı zafere giden yolun taşları bugünden döşenmeli ve metal işçileri bu büyük mücadeleye hazırlanmaya derhâl başlamalıdır. MESS’i dize getirmek için her fabrika Kavel olmaya hazırlanmalıdır!

Şiddet, katliam kader değil! Emekçi kadınların mücadelesi değiştirecek!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Dayanışma ve Mücadele Günü tüm dünya kadınları için önemi büyük bir gün. Tıpkı kadınların yaşamak için verdiği her mücadele dolu gün gibi 25 Kasım da mücadeleyle yazılmış bir tarih. Günümüzden 65 yıl önce, 1931'den 1960 yılına kadar Dominik Cumhuriyeti'ni yöneten Trujillo diktatörlüğüne karşı mücadele eden Clandestina hareketinin öncülerinden Patria, Minerva ve Maria Mirabel adındaki 3 kız kardeşin, diktatörlük askerlerince vahşice katledildiği tarihtir 25 Kasım. Mirabel kardeşleri vahşice katlettikten sonra ölümlerine “kaza” diyen diktatörlük, bir yıl sonra tarihin çöplüğüne gömüldü. Fakat Mirabel kardeşlerin mücadelesi tüm dünyada bir simge oldu ve yaşamaya devam ediyor. 1980 yılında toplanan Kolombiyalı Kadınlar Kurultayı'nda, 25 Kasım günü Mirabel kardeşlerin mücadelesinin anısına Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Dayanışma ve Mücadele Günü ilan edildi. O tarihten bu yana 25 Kasım, tüm dünyadan kadınların meydanlarda mücadelelerini haykırdıkları; şiddetsiz, sömürsüz, eşit bir yaşam isteklerini tek bir ağızdan dile getirdikleri gün oldu. Çünkü erkek egemen kapitalist sistemin, yaşam hakkını çok gördüğü ne ilk ne de son kadın oldu Mirabel kardeşler.

Ayrımcılık devlet politikalarıyla yeniden üretiliyor

Türkiye'de 2025 yılının ilk on ayında 384 kadın erkekler tarafından öldürüldü. Hem de iktidarın yılın başında “müjdelediği” aile yılı olan 2025 yılında. Sene başında ilan edilen, önümüzdeki on yıl uygulanacak olan bu politikanın önüne koyduğu hedefler, kadınların maruz kaldığı eşitsizliği daha da derinleştirecek şekilde özenle seçilmiş. “Aile yılı” politikası ile nüfusun azalması- nın önüne geçmek; esnek, güvencesiz çalışma ile patronların ekmeğine yağ sürmek isteyen iktidar kendince önüne kârlı bir hedef koyduğunu düşünüyor.

Öncelikle kadın; kadın olarak değil, aile, eş vasıfları ile varsayılıyor. Mevcut ekonomik krizin, kadınların eve kapanmasına imkân vermediğini bildiklerinden projede “yeni nesil çalışma” süsüyle kadınların esnek, düşük ücretle ve güvencesiz çalışması tasarlanıyor. Projeye ek olarak, kamusal hizmet olarak sunulması

gereken çocuk, yaşlı, hasta bakımı gibi işler de kadınların omuzlarına yükleniyor. Devlet eliyle teşvik edilen politikalar, eşitsizliklerle mücadele eden kadınların üretime katılmasını, ekonomik bağımsızlığını elde etmesini engelliyor ve niha- yetinde kadını eve hapsediyor. Evler ise kadınların güvenilir alanları değil. Evler kadınlar için her türden şiddetin yeniden üretildiği yerler. Bugün Türkiye'de kadınlar en çok aile üyesi erkek tarafından “evinde” şiddete maruz kalıyor, dahası öldürülüyor. Kadınların hapsedilmeye çalışıldığı evler, hayattan koparıldıkları yerlere dönüşüyor.

Kadınlara yönelen her türlü şiddetle mücadele etmesi, şiddeti engelleyecek yeni uygulamalar yapması gereken devlet; ayrımcı politikalarıyla şiddeti körüklüyor, şiddet gösterene uyguladığı cezasızlık politikasıyla şiddetin boyut atlamasına olanak sağlıyor. İnfaz yasası bu cezasızlık politikasının en güncel, en yakıcı örneklerinden sadece biri. 10. Yargı Paketi ile birlikte yapılan af düzenlemesiyle devlet, failin adeta sırtını sıvazlıyor. Adli sicil kayıtları şiddet geçmişli ile dolmuş taşmış kişiler, iyi hâl-haksız tahrik indirimleri alarak salıverildiklerinde ilk önce kadınları hedef alıyor. Sayısız kadın cinayeti bu örneklerle dolu.

Kadınlar şiddete, tacize, tecavüze maruz kaldığında devletin kolluğunu yanında değil karşısında buluyor. Şiddete karşı kadını koruması, yasaları uygulaması gereken kolluk, şiddet gören kadını evine göndermek, eşiyile barıştırmak için adeta arabuluculuk görevine soyunuyor. Kadınlar aldıkları tedbir kararlarına, failleri şikayet etmelerine rağmen öldürülüyor. 2025 yılı başından Kasım ayına kadar 12 kadın, haklarında uzaklaştırma kararı olan erkekler tarafından öldürüldü. Kadınlar, Yargı Paketi'ne yönelik yaptıkları protestolarda, 25 Kasım, 8 Mart eylemlerinde meydanlara çıktıklarında karşılarında devletin kolluğunu buluyor. Fakat aynı kadınlar, sokak ortasında şiddet gördüğünde yanlarında kendini koruyan kolluğu göremiyor.

Yukarıda ör-

neklerini saydığımız bu uygulamalar birer münferit olay değil, tepeden tırnağa örgütlü erkek egemen kapitalist sistemin politikalarının sonuçları. Kadınlar, bu sisteme karşı bulunduğu her yerde kelimenin tam anlamıyla yaşam savaşı veriyor. Erkek egemen kapitalist sistem, her gün yeniden ürettiği kadın düşmanı politikalarla kadının emeğini ucuzlaştırıyor; canına, hayatına, kararlarına kast ediyor.

Nasıl ki karşıımızda politika- sıyla, yargı sistemiyle baştan aşağı örgütlenmiş bir sistem varsa biz de bu sisteme karşı tek başımıza müca- dele veremeyiz. Bulduğumuz her alanı, hayatlarımızı korumak, yaşa- mımız hakkında karar veren olmak için mücadele alanına çevirmek zorundayız. Bugün devlet bizim haklarımızı, yaşamlarımızı koruya- mıyorsa bunu yapacak olan bizle- riz. Kadınlara yönelik şiddete karşı caydırıcı cezaların uygulanmasını sağlamak için örgütlenmeli, bir kız kardeşimiz daha eksilmesin istiyor- sak şiddeti şiddet anında savuştu- racak öz savunma örgütlenmelerini kurmalıyız. Üstelik bu da yetmez! Öz savunmanın bir hak olması ve öz savunma yapan kadınların yargılan- maması için mücadeleyi büyütmeli- yiz.

Bu sistem bütün eşitsizliği ka- dınlara en ağır biçimiyle dayatıyor- sa emekçi kadınlar da mücadelede daha da öne çıkarak erkek egemen kapitalist sistemden hesap sormalı- dır. Ancak bu mücadeleyle kadınlar işini, aşını büyütebilir ve hayatlarını kazanabilir.

- Erkek egemen kapitalist şiddete karşı emekçi kadınlar en öne!
- Sömürüye karşı emekçi kadınlar en öne!
- Şiddete karşı öz savunma örgüt- lenmeleri kuralım!
- Kadın cinayetlerinde iyi hâl ve haksız tahrik indirimlerine son!
- Kadına yönelik suçlarda ağırlaştırılmış, caydırıcı cezalar uygulansın!
- Kamu kaynakları şiddet gören ka- dınlar için seferber edilsin!
- Yeterli sayıda kriz merkezi ve ka- dın sığınma evi açılmalı!
- Şiddet gören, tehdit altındaki tüm kadınlara güvenceli iş!
- Korunma ve sığınma talep edenler başta olmak üzere her kadına iş ve sosyal güvence sağlansın!

Armağan Tulun

Güneş panellerden değil, grev çadırından yansıyor

22 Ekim'de Gebze'de güneş paneli üreten Smart So- lar fabrikasının kapısına “Bu işyerinde grev var” pankartı asıldığında hikâye sıfırdan başlamadı. 2022'de bir Haziran gününde sendikalaşma mücadelesi- ne öncülük eden bir işçi kadının işten atılması üzerine, 3-11 vardiyası, 11-7 vardiyası ile buluşurken iki vardiya birlikte ellerini şaltere uzattı, o gece fabrikayı terk etme- di. Sabah 7-3 vardiyasının da onlara katılması ile birlikte direniş bütün işçilerin tek bir fire vermeden katıldığı iş- gale dönüştü ve 23 saatte patron geri adım attı. Sadece iş- ten atılan işçiyi geri almakla kalmadı, sendikal baskılara da devam etmeyeceği taahhüdünü vermek zorunda kaldı. O zaman bir öncü işçinin işten atılması fabrika işgalini başlatmıştı, bugün ise patronun yüzde 6 zam dayatması bardağı taşıran damla oldu. O geceki fabrika işgalinden bugün sürmekte olan greve Smart Solar işçileri hep işgal, grev, direniş yolundan yürüyerek kazandı. Bugün de aynı yoldan yürüyor ve dün olduğu gibi bugün de kazanacak!

O fabrika işgalinde Smart işçisi fabrikanın içindeydi, ara ara o kepenk gibi inip kalkan kapıyı kaldırıp slogan- larıyla dışarıya sesleniyor, dışarıda onlarla dayanışma için gelenlere adeta onlar güç veriyordu. Onlar içeride biz dışarıda karşılıklı sloganlarla iş, aş, hürriyetin sesini yükseltiyorduk. O gün tek vücut olup o kapının dışına çıkmayanlar, yine tek vücut olarak bugün o kapıdan talepleri karşılanana kadar girmemek üzere çıktılar. O gün nasıl patronu dize getirdiyse Smart Solar işçisi bugün de hakkı olanı alacak.

Fabrika işgalinde o gece yarısı geri alınan yalnızca bir öncü işçi değildi. Smart işçisi onurunu, sendikal çalışma hakkını, hürriyetini de geri aldı. O zaman kapıya yığılan polis de anayasa tanımaz patron avukatlarının “hukuki” tehditleri de Smart işçisini yolundan döndürememiş ve Smart Solar işçisi kazanmıştı. Bugün de patronun, işçi- lerin talepleri karşısında “zordayız” ağlamaları, sızla- maları, “o şartlarda fabrikayı kapatmak zorunda kalırız” tehditleri sökmüyor. “Ölümü gösterip sıtmaya razı etme- sine izin vermeyeceğiz, gemileri yaktık geri dönüş yok!” diyor Smart Solar işçisi.

Ve bugün de mücadelenin önünde yine emekçi kadın- lar yürüyor. Grevin dördüncü günüydü, öncü işçi kadın- lardan birisi ile çadırda çayımızı içerken patronun 3.000 liraya denk gelen yüzde 6'lık zam teklifi için “çok do- kundu” diye başladı söze. Çünkü bu teklif patronun ken- disini rekor kârlara koşturan işçiye nasıl bir hayatı reva gördüğünü başka hiçbir söze gerek kalmayacak şekilde gösteriyordu. O yüzden bu saatten sonra bu grev bizim onurumuz için yaptığımız bir grev, nereye kadar gitmek gerekiyorsa oraya kadar gideceğiz dedi. Biz de “emekçi kadınlar en öne” şiarının bayrağını bugün en önde taşı- yan Smart Solar kardeşlerimize diyoruz ki: “Asla yalnız yürümeyeceksiniz!”

Smart Solar işçilerinin grevi; işimiz, aşımız, hürriyeti- miz için, haysiyetimiz için savunmamız gereken bir grev. Bu grev hepimizin grevi. 2022'deki fabrika işgalinden beri adım adım taşlarını döşedikleri işgal, grev, direniş yolu hepimizin tutması gereken yol. Grevin en önünde yürüyen emekçi kadınlar hepimize yol gösteriyor.

Güneş panelleri güneş enerjisini toplayıp elektrik enerjisine dönüştürür. Smart Solar işçisi, hakkını alana kadar güneş panellerinin üretimine ara verdi. Şimdilik grev çadırında, grev ateşiyle kimyasal enerjiyi ısı ener- jisine dönüştürüyor. Smart Solar grev çadırına gidin, o enerji grev çayıyla birlikte içinizi ısıtsın. Gemileri yakıp “iş, aş, hürriyet” sloganları ile o kapıdan başı dik çıkan işçilerin kararlılığı size umut aşılansın. Smart Solar grevi büyüsün, dayanışma ile güçlensin. Smart işçisi kazansın ki, gerçek güneşli günler, gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan ekmek, gül ve hürriyet günleri biraz daha yaklaşınsın.

Kıbrıs kimsenin plakası, yavrusu, kumarhanesi, kara para aklama merkezi ya da uçak gemisi olamaz! Kıbrıs Kıbrıslılarındır!

19 Ekim'de KKTC'de yapılan seçim Cumhuriyetçi Türk Partisi (CTP) adayı Tufan Erhürman'ın eski Cumhurbaşkanı Ersin Tatar karşısında yüzde 62'ye yüzde 35'lik ezici galibiyetiyle sonuçlandı. Ersin Tatar doğrudan Ankara tarafından destekleniyordu. 2020'deki seçimlerde Ankara, Lefkoşa Büyükelçiliği'ni Tatar'ın seçim bürosuna çevirmiş, dönemin Cumhurbaşkanı Mustafa Akıncı'yı adaylıktan çekilmesi için tehdit edecek kadar baskıları arttırmış nihayet Ersin Tatar'ın seçilmesini sağlamıştı. Bu seçimlerde ise Tatar'a külliye adı altında bir saray yavrusu inşa eden, Mesut Özil'i seçim kampanyası için adaya gönderen, Cübbeli Ahmet Hoca'dan seçim duası alan Ankara'nın baskıları ters tepti.

Kıbrıslılar neden "kurtaranlar"dan kurtulmaya çalışıyor?

Adanın yerlisi olan Türk Kıbrıslılar öteden beri Ankara'nın baskılarına karşı çıkmıştır. Çünkü anlatılan Türkiye'nin 1974'te adadaki Türklerin canını, malını, ırzını kurtardığıdır. Oysa 1974'ten bugüne ve özellikle 1983'te KKTC adını aldıktan sonra adanın kuzeyi kontrgerilla ve mafya cina yetleriyle, kumarhane ve fuhuşla anılır olmuştur. Ankara'nın egemenliğini perçinlemek için yasa dışı ve gayrimeşru şekilde yürüttüğü Anadolu'dan Kıbrıs'a göç politikasıyla adaya her türlü kirli ve gayrimeşru faaliyet de ihraç olmuştur.

Kıbrıs'a göçün yasa dışı ve gayrimeşru olduğunu biz söylemiyoruz. Ankara'nın ve Londra'nın muteber adamı ilk KKTC Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş'ın kendisi de vaktiyle bunu itiraf etmiş. Anadolu'dan göç edenler Rumlar'dan alınan arsa ve evlerin tapusunu almak için bastırdığı hatta eylemler yaptığı bir dönemde Rauf Denktaş, Trabzonlu bir göçmenin tapu isteriz diyerek basına verdiği bir demeçle ilgili "Biz dünyaya Trabzon'dan göçmen getirdik demiyoruz, demediğimiz halde bunlar böyle konuştuğundan, gazeteciler de bunları habermiş gibi yazdıklarından, Rumlara mütema-

diyen propaganda malzemesi çıkıyor." diyerek adeta isyan etmiştir. Evet göçmen getirdik demezler çünkü göçmen getirmek yasa dışıdır, gayrimeşrudur, koloniliktir yani sömürgeciliktir... Ama söylemediğiniz, yapmadığınız anlamına gelmez. Ankara'nın koloniliciliğinden en çok mustarip olanlar da Rumlar'dan önce adanın yerli Türk nüfusu olmaktadır. Hal böyle olunca "yavru vatan" edebiyatı da Türk Kıbrıslılara hiç ama hiç sempatik gelmemektedir.

Türkiye ekonomisi batıyor, Kıbrıs'ı kendisiyle birlikte batırıyor

Özellikle 2020 seçimlerinden sonra Türkiye'de iktidarın ekonomi politikası sonucu Türk Lirası hızla değer kaybedince, Türk Lirası kullanmak zorunda olan KKTC ekonomisini de kendisiyle birlikte dibe çekmiştir. Kuzey Kıbrıs'ta yoksulluğun artması yerli Kıbrıslıların yanı sıra göçmenlerin de tepkisini çekmeye başlamıştır. CTP'li Tufan Erhürman da bu durumdan herkese pasaport vadederek sonuna kadar faydalanmış görünmektedir. Pasaport vadetmek Erhürman ve CTP'nin "federasyon" programıyla uyumludur. Zira federasyon, Kıbrıs'ın güney ve kuzeyinin federatif bir zeminde yeniden birleşmesini ve toplu şekilde Avrupa Birliği'ne (AB) girmesini ima etmektedir. Erhürman'ın AB pasaportu vaadi çok açıktan ve sık dillendirilmese de ve pek gerçekçi olmasa da yerlilerden sonra göçmen seçmenin de Ankara'dan, önce ekonomik sonra da duygusal bir kopuş yaşamakta olduğu açıktır.

Ankara kaybetti ama Kıbrıslılar da kazanamadı

Yıllar süren gayrimeşru göç politikasının ardından KKTC'nin nüfusunun çoğunluğu artık göçmenlerden oluşmasına rağmen, bu çoğunluk ya sandığa gitmemiş (yüzde 67,3 katılım oranı KKTC tarihinin en düşük oranlarından biridir) ya da Ankara'nın kuklası olarak gördüğü Tatar'dan CTP'ye doğru yüzünü çevirmiştir. Tatar'ın ve onunla birlikte Ankara'nın yaşadığı hezimetin sebebi budur. Bu

hezimetin ardından Ankara'dan iki ayrı tepki yükselmiştir. MHP lideri Devlet Bahçeli katılımın düşüklüğünden dem vurarak Tatar'ın partisi UBP'nin halen çoğunluk olduğu meclisinin seçim sonuçlarını geçersiz ilan etmesini ve Türkiye'ye katılma kararı almasını savunmuştur. Bahçeli, KKTC'nin 82. vilayet olarak ilhak edilmesini savunurken Erdoğan ve AKP kanadı seçim sonuçlarını meşru kabul ederek Tufan Erhürman'ı Ankara siyasetine angaje etme yoluna gitmiştir.

Tufan Erhürman ise çoktan Ankara'ya angajedir. KKTC seçimleri çokça CTP'nin federasyon programı ile UBP ve Ankara'nın iki devletli çözüm programının yarışması olarak nitelenmiştir. Oysa Tufan Erhürman aslında seçimden önce kendi federasyon programının, özünde iki devletli çözümden farklı olmadığını hep söylemiştir. Seçimlerin ardından da Ankara'da ayrı bir dış siyaset izlemeyeceği konusunda yemin ederek Ankara'ya biat etmiştir. Bu şekilde 2022 seçimlerinin kaybedeni Ankara'nın sömürgeci siyaseti ve UBP olsa da kazananı Kıbrıslılar olamamıştır. Zira KKTC nasıl sömürgeci siyasetin gözünden devlet olarak yavru muamelesi görüyorsa, KKTC'nin siyaseti Türkiye'deki düzen siyasetinin yavrusudur. Göz önünde demokratik seçimler yapılıyor muş gibi gözükse de bu seçimlerde yarışanlar birbirlerinin gözünü oyarcasına sert tartışmalar yürütüp seçmeni kutuplaştırsalar da seçimlerin sonucu halkın payına düşen mevcut düzenin devamı, bu düzenin hâkim sınıfların gemisini yürütmeye devam etmesidir.

Ankara'nın Kıbrıs davasının gerçek yüzü

Kıbrıs'ta çözüm Kıbrıs'ın Kıbrıslılara bırakılmasıdır. Bunun için emperyalist güçlerin Avrupa Birliği ve İngiliz emperyalizmin, onlarla birlikte garantör sıfatı altında adada gayrimeşru bir hakimiyet kuran Türkiye'nin ve Yunanistan'ın da adadan çıkması gerekir. Türkiye adadan çıksın dediğimizde kimse 1974 Barış Harekâtının kahramanlık edebiyatı ile karşımıza çıkmasın. O

harekâtın İngilizlere ve yedi düvele karşı değil İngilizlerin icazetiyle yapıldığını bizzat Ecevit'in ağzından dinlesin. Ayrıca Kıbrıs Adası'nın kaderinin Türkiye için salt bir güvenlik problemi olarak sunulması da sadece ada halkının değil Türkiye ve tüm bölge halklarının güvenliğine en başta kasteden politikadır. KKTC olmazsa Türkiye Akdeniz'e açılmaz diyorlar. Oysa bugün KKTC'deki İngiliz üsleri var olduğu ve Türkiye NATO üyesi kaldığı sürece esas Türkiye bu şekilde Antalya plajlarının ötesine geçemez.

Kimse KKTC'de Ankara'nın politikasının İsrail'le kavga içinde olduğunu da söylemesin. Hayat tersini söylüyor çünkü. Adadaki İngiliz üsleri Ağrotur ve Dikelya, Siyonist soykırım saldırısına her türlü desteği vermiş ve Gazze'ye ölüm yağdırmışken Kıbrıs Adası'nın bir ok gibi işaret ettiği İskenderun limanından İsrail'e petrol akışı hiç kesilmemiştir. KKTC'nin tanınmasının Türkiye'nin Filistin açıklarında keşfedilen enerji yataklarında hak iddia etmesini kolaylaştıracağı açıktır ama bunu İsrail karşıtlığı zannetmeden önce Mavi Vatan şampiyonu Cihat Yaycı gibi amirallerin İsrail'le enerjiyi paylaşmak için sundukları projelere bakın! Şimdi Erdoğan, Trump'ın Gazze'deki mütareke planının altına imza attıktan sonra Tufan Erhürman'a çiçek uzatıyorsa bundan çıkarılacak sonuç bellidir. Emperyalizme ve Siyonizme karşı Mavi Vatan sloganının bir palavra olduğu ortaya çıkmıştır, geriye emperyalizm ve Siyonizmle birlikte pazarlık masasına oturmak kalmıştır.

Ne federasyon ne ilhak ne Avrupa Birliği... Çözüm Bağımsız Birleşik Sosyalist Kıbrıs!

KKTC'deki yavru düzen siyaseti aynen Türkiye'deki gibi onca kavganın ardından gerçek sorunların gerçek çözümlerine dair hiçbir şeyin söylenmediği ve yapılmadığı bir sonuç vermiştir. Gerçek sorun adanın ve ada halklarının birliğidir. Bu birlik emperyalizm ve sömürgeci güçler adadan çıkmadıkça, en önemlisi de İngiliz üsleri kapatılmadan ve İngiliz emperyalizminin gasbettiği topraklar ada halkına iade edilmeden sağlanamaz. Kıbrıs ekonomisi için çözüm Türkiye'nin kara para, kumar ve fuhuş cenneti olmaktan çıkıp Avrupa'nın kara para, kumar ve fuhuş cennetine dönüşmek olamaz. Kıbrıs'ın güvenliği adanın jeopolitik konumunun dış güçlere batmaz uçak gemisi olarak pazarlanmasıyla değil adanın bir uçak gemisi olmaktan çıkarılmasıyla sağlanabilir. Kıbrıs ne Rumun ne Türkün ne İngilizindir! Kıbrıs, Türk ve Rum tüm Kıbrıslılarındır! Adanın kaderi Kıbrıslılara bırakılmalıdır! Kıbrısları kurtaracak ve birleştirecek çözüm ne konfederasyon ne federasyon ne iki devletli çözüm ne Türkiye'ye ilhak ne Avrupa Birliği'dir. Çözüm Birleşik Bağımsız Sosyalist Kıbrıs'tır! Bu çözümle adanın kaderinin emperyalizmin, Siyonizmin ve sömürgeciliğin elinden kurtarılması tüm emperyalist zincire karşı hürriyet isteyen tüm Batı Asya halklarının da çıkarınadır!

Devrimci İşçi Partisi programından

"Devrimci İşçi Partisi, Kıbrıs sorununu çözecek gücün Kıbrıs'ın Rum ve Türk emekçileri olduğu temel noktasından hareketle, Kıbrıs'ta iki halktan emekçileri kucaklayacak tek bir devrimci partinin kurulması mücadelesini destekler. DİP, Türk askerleri dahil olmak üzere tüm

yabancı askerlerin adadan çekilmesini, emperyalist üsler Akrotiri (Ağrotur) ve Dikelya'nın kapatılmasını, Kıbrıs'ın kaderinin Kıbrıs halkı tarafından herhangi bir dış müdahale olmaksızın belirlenmesini savunur."

İsrail'in hizmetkarları yenilecek Filistin dostları kazanacak!

Trump'ın dayattığı Gazze müta-rekesi Batı Asya'ya barış getirmedir. İsrail sürekli bu sözde ateşkesi bo-zuyor, yeni katliamlar yapmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Trump Tür-kiye, Mısır ve Katar'ı taşeronlaştıra-rak direnişi zapturapt altına almaya çalışırken, savaşımadan iktidarda kalması mümkün olmayan Netan-yahu, İran'a karşı ABD ve Avrupa ile birlikte yeni bir cephe açmak için kolları sınıyor. Aslında bu cephe de yan yana gelenler El Aksa Tûfânı öncesinde iyice belli olmuştu, şimdi sözde ateşkes, İran'a karşı emper-yalistler ve Siyonistlerle aynı safta olanları yeniden görünür kılıyor.

Emperyalizm-Siyonizm cephesi ve karşısındakiler

İran, İsrail'e karşı silahlı olarak Filistin halkının yanında durdu. Bu-nun karşılığı Ekim 2024'ten itibaren Siyonistlerin ve son olarak da ABD emperyalizminin İran'a yönelik on-larca saldırısı oldu. Yakın zamanda İsrail ve ABD İran'a yeniden saldırı-bilir. Yemen, Filistin halkını bir dakı-ka bile yalnız bırakmadı. Tel Aviv'i yüzlerce kilometre uzaktan defalar-ca vurdu. Kızıldeniz'i emperyalist ve Siyonistlerin gemilerine kapattı. Karşılığı, bir seferinde Yemen hükü-met üyelerinin dahi katledildiği karşı saldırılar ve acımasız bir ambargo oldu. Hizbullah, Lübnan'ın güne-yini Siyonistler için bir cehennem çevirdi. İsrail'in kuzeyinde yaşayan yerleşimciler bir yıldan uzun bir süre

evlerine yaklaşamadılar bile. Karşı-lığı, Hizbullah liderlerine ve komu-tanlarına yönelik suikastlar, güney Lübnan'a ABD ve İsrail'in yoğun saldırıları oldu. Özetle, El Aksa Tûfânı'nın ardından cesur bir şekilde Siyonizme kafa tutan kim varsa, ağır bedeller ödedi.

Bunların karşısında, İsrail'i soy-kırım sürecinde bile destekleyenler var. Birleşik Arap Emirlikleri bu listenin başında. Karşılığında Emir-lük tüccarları İsrail pazarına girdi ve ülke, ABD'den satışı ciddi kısıtla-malara bağlı yapay zekâ çipleri gibi malzemeler almayı başardı. Gaz-ze'deki ablukanın destekçisi Mısır, soykırım boyunca Refah'ı açmaya yeltenmedi. Filistin halkını yalnız bıraktı. Karşılığında ABD askerî sanayi ürünlerinin Mısır'a satışına onay verildi. Elbette Mısır'da Sisi'yi başa getiren darbenin ABD destekli olduğunu söylemeye gerek bile yok. İngiliz ve Türk istihbaratı ortak yapı-mı olan, Suriye'nin tekfirici mezhep-

çi çeteleri, kravat takıp takım elbise giydikten sonra, İsrail'e dokunmaya-caklarına yemin edince Şam'da bir devlete sahip oluverdiler. Son örnek Fas. İsrail ile kurduğu iyi ilişkilerin de sonucu olarak, yıllar önce sömür-geleştirdiği Batı Sahra'da Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nden kendi istediği bir kararı çıkarmayı başardı.

Emperyalizme ve Siyonizme hizmet eninde sonunda kaybettirir!

“İyi ya işte, İsrail ile işbirliği yaparsak kazanırız” mı dediniz? Yanıldınız. Fas gençliğinin sefaletle karşı 27 Eylül'de başlattığı göste-rileri geçen ayki gazetemizde siz-lere aktarmıştık. Eylemler şimdilik duruldu, ama halkın sefaleti devam ediyor. Mısır halkı, Sisi'nin Siyoniz-min dostu olmasından hiçbir şey ka-zanmıyor, yarısına yakını yoksulluk sınırı altında. Sisi ise kendisine yeni bir başkent inşa etmekle meşgul. İs-

rail HTŞ'cilere inat Suriye'yi bir atış poligonuna çevirmiş durumda.

Türkiye'de de durum farklı de-ğil. Filistin'deki soykırımın erken bir aşamada durdurulması Türkiye'nin NATO'yu ve üslerini memleketten atması, İsrail'e tam bir ambargo ilan etmesi ile olanaklıydı. Bundan emekçi halkımız değil, İsrail ile ti-carete yapan bir avuç asalak mağdur olurdu. Tersine, katliam boyunca işe yaramaz kınamalarla yetinen iktidar, şimdi de Trump'ın çaldığı ıslıkla hi-zaya giriverdi. Sadece Filistinli dire-niş örgütlerini değil, Hizbullah'ı da silahsızlandırmayı, bölgeyi emper-yalizm ve Siyonizm için bir dikensiz gül bahçesine çevirmeyi amaçlayan Trump planının lansmanında Erdo-ğan başköşeye oturdu. Bunda emek-çi halkımızın çıkarı elbette yok. Hü-kümet, emperyalistlerin masasında büyük devlet pozları verirken, emek-çi halkın payına Orta Vadeli Program düşüyor. Temmuz'da asgarî ücrete zam yapmıyor, halk enflasyon ve işsizlik karşısında savunmasız bekli-yor, emekliler açlık sınırının altında yaşamaya mahkûm ediliyor. Emper-yalizm ile tutulan işlerden sadece bir avuç asalak âbâd oluyor.

Trump'ın silahsızlandırma planı Batı Asya'yı soykırımcı Siyonistler ve emperyalistler için dikensiz gül bahçesine çevirmeyi amaçlıyor

Trump'ın Gazze planı, öyle ucuz uyanıklıklarla lehe çevrilebilecek bir proje değil, sadece Filistin'i il-gilendiren bir plan hiç değil. Filistin

direnış örgütlerinden başlayacak bir “Direniş Eksenli güçlerini silahsız-landırma” planının ilk adımı. ABD basıncı ve tehditleriyle Filistin örgüt-leri, ardından muhtemelen İsrail'in saldırılarıyla Hizbullah ve belki de son aşamada Ensarullah hedef alınacak. Bölge emperyalizm ve Siyonizm için dikensiz gül bahçe-sine dönüşecek. İran, yıkılmasa bile sınırlarına hapsedilecek. Sonra da anne çakal Trump, bölge ülkelerin-den oluşan yavrularının önüne dolar ambalajına sarılmış yeni İbrahimi anlaşmaları atıp, buradan gelecek zenginliği bağıra çağıra aralarında paylaşmalarını izleyecek.

İstibdad rejimi bu yavrular ara-sında olabilmek için emekçi halkın parasını defolu, Filistinlilerce boykot listesine alınmış Boeing uçaklarına yatırdı, Mercuria adlı ABD şirketin-den hiç gerek yokken 20 yıl boyunca LNG (sıvılaştırılmış doğalgaz) satın alma sözü verdi, şimdi de Hamas'ı silahsızlandıracak askerî güçte yer alabilmek için bastırıyor. Bu sırada Gazze'de halen insanlar katlediliyor, insanî yardım girişleri halen yetersiz. Hizbullah, “silahsızlanmayacağız”, Filistinli direniş örgütleri de “silah-larımızı ancak kurulacak Filistin devletine bırakırız” diyor. Emekçi halkımız, bu silahsızlandırmanın karşısında durmalı, Filistin halkının teslim alınmasında, bölgenin emper-yalizm ve Siyonizme dikensiz gül bahçesine çevrilmesinde rolü olanla-rı affetmemeli.

Burjuva partilerinin Amerikancılık yarışı!

Son dönemde Türkiye'deki bur-juva partileri bir Amerikancılık ya-rışına girdi. Herkes kendisinin ne kadar Amerikancı olduğunu, NATO için ne kadar iyi bir ortak olduğunu gösterme gayretinde. Erdoğan ön-cülüğündeki istibdad cephesinde de Özel önderliğindeki muhalefette de durum aynı.

Amerikancılıkta iktidar bir adım önde: Amerika'nın Erdoğan'a vereceği meşruiyetin bedelini emekçi halk ödeyecek!

Eylül ayının sonunda Erdoğan Beyaz Saray'da Trump'ın konuğu oldu. Trump'ın Erdoğan'ı bol bol övdüğü bu görüşmelerde Erdoğan da Trump ve Amerika ile ne kadar iyi birer müttefik olduklarını ve ilişkilerini daha da geliştirmek iste-diklerini vurguladı. Erdoğan-Trump görüşmesi öncesi ABD'nin Türkiye Büyükelçisi ve Suriye Özel Temsil-cisi Tom Barrack “Trump Erdoğan'a ihtiyacı olan meşruiyeti verecek” demişti. Bu görüşmelerde Erdoğan Trump'a ne isterse verdi, Trump da Erdoğan'ın koltuğunda kalması için destek sundu.

İmzalanan anlaşmalarda Boe-ing uçakları alımı, sıvılaştırılmış doğalgaz (LNG) alımı gibi konula-rı içeren ticari anlaşmalarda hiç de “kazan kazan” durumu yok, aksine emperyalizmin tek taraflı dayatma-ları söz konusu. Türkiye-ABD tica-ret hacminin 30 milyar dolardan 100 milyara dolara çıkartılması hedefle-

niyor ama iki ülke arasında haliha-zırda dengede olan dış ticaret ABD lehine Türkiye aleyhine bozulacak. Boeing'ler için yıllık 8 milyar dolar, LNG ithalatı için ise 2 milyar dolar Türkiye'nin kasasından çıkıp Ame-rikan tekellerine akacak. Ayrıntıları belirsiz olan nükleer enerji anlaş-masının Rusya ile yürütülen Akku-yu nükleer santralini hedeflediğini öngörmemek saflık olur. Bu anlaş-malarla Rusya ve İran'dan yapılan enerji ithalatını azaltılırken mali-yetler de artacak. İşte Erdoğan'ın Amerikancılığı vatandaşın sırtına senede en az 10 milyar dolarlık böy-le bir yük getirecek. Yani ABD'nin Erdoğan'a vereceği meşruiyetinin maliyeti emekçi halkın cebinden çı-kacak!

CHP'nin NATO'culuğu ve İsrail dostluğu bir kez daha meydana serildi

CHP'nin Amerikancılı-ğı ise NATO Parlamenterler Asamblesi'nde kendini yeniden gösterdi. CHP Eskişehir Milletvekili Utku Çakırözer NATO Parlamenter-ler Asamblesi'ne “İran'ın Bölgesel ve Avrupa-Atlantik Gü-venliğine Yönelik Teh-didi” başlığıyla sunduğu raporda NATO'yu İran'a karşı daha baskıcı ve mü-dahaleci olmaya çağırdı.

Skandal ifadelerle dolu bu raporda son dö-nemde İsrail'le savaşan Direniş Eksenli'nin za-

yıf düşmesi sevinçle karşılanıyor. Hizbullah'ı, Hamas'ı, Husiler'i ve Irak'taki Şii askeri güçleri içeren Di-reniş Eksenli'ni topyekûn karşısına alan Çakırözer Direniş Eksenli'nin dağıtılmasını öncelikli hedef olarak belirliyor. Çakırözer İran'ın nükleer silah geliştirme kapasitesinin son büyük saldırılara rağmen tam olarak sonlanmadığını aktarıyor ve ulus-lararası anlaşma yükümlülüklerini ihlal ettiğini belirttiği İran'ın nükleer kapasitesine yönelik her türlü mü-dahaleyi meşru göstermenin yolunu yapıyor.

Ayrıca Çakırözer NATO'nunAv-rupalı üyelerini de İran'a karşı daha agresif olmaya çağırıyor ve Fransa, Almanya ve Birleşik Krallık'ı da daha fazla sorumluluk almaya, mali, diplomatik veya askerî yükü paylaş-maya davet ediyor. Raporda Rusya, Çin ve Kuzey Kore için utanmadan “şer ittifakı” tanımlı Çakırözer NATO uşaklığında sınır tanımıyor ve esas hedefin bu güçler olduğunu da raporunda unutturmuyor.

Tabii ki CHP'nin NATO'culu-ğu İsrail dostluğunu da içeriyor! Çakırözer İran'ın vekil gücü olarak nitelenen Hamas'ın ezilmesinin

önemini vurguluyor. Ortadoğu'da İsrail'in soykırımcılığına ve saldır-ganlığına dair ise en ufak bir refe-rans yapmıyor. Çakırözer İsrail'in iki yılda 65 bin Filistinliyi öldürüp soykırım yaptığı bir dönemde açık açık İsrail'in çıkarlarını savunuyor. Utanmazlığın ancak bu kadarı olur!

Çakırözer raporunda sık sık NATO'nun en kötü ve gerçekçi se-naryoya hazır olması gerektiğini vurgularken ekonomik yaptırımlar, diplomatik izolasyon ve askerî cay-dırıcılığı bir arada kullanmasını yani Trump ile aynı stratejiyi öneriyor. Trump Amerika'yı daha büyük yap-mak istiyor, Çakırözer ve CHP ise NATO'yu... Amerikan çıkarların-dan ayrı bir NATO tarif edilemeye-ceği için ikisi de aynı kapıya çıkıyor.

Özgür Özel'in emperyalizme sitemi

CHP genel başkanı Özgür Özel Ekim ayında Amsterdam'daki Av-rupa Sosyalist Partisi'nin toplantı-sına katıldı. “NATO'nun en güçlü 2'nci ordusunun bu noktada SAFE programında en önemli katkıları vermesi gerektiğini yürekten savu-nuyoruz” diyen Özel, “Sa-dece Erdoğan'la bir al-ver pazarlığı ile Erdoğan'ın ordusunu alıp Türkiye'deki antidemokratik uygulamaları görmemek duymamak gibi bir şeyi asla yapma-yın” şeklinde NATO'ya ve Avrupa'ya sitem etti. Özel özetle “sadece Erdoğan'a

yatırım yapmayın. İktidara biz ge-lirsek daha da büyük NATO'cu ola-cağız” diyor. Ekrem İmamoğlu'nun sosyal medya hesabından Siyonist ve Trump destekçisi, ABD'nin Juan Guaidó'dan sonra Venezuela'da kuklalığını üstlenen Maria Corina Machado'yu övgüler dizmesi ise bundan bağımsız düşünülmemeli-dir. Halkın haklı tepkisini topladık-tan sonra ricat ederek özür dileme-leri muhalefetin ABD'cilik yarışını gizlemeye yetmiyor.

Özel'in bahsettiği SAFE prog-ramı ise gerçek bir emperyalist si-lahlanma programı. Rusya-Ukrayna savaşıyla birlikte başlatılan program Avrupa'nın Rusya tehdidiyle karşı karşıya olduğu iddiasını içeriyor ve tam da Amerika'nın hedefleri doğ-rultusunda Avrupa'nın yeniden mili-tarize edilmesi için her türlü iktisadi girişimi içeriyor. Özel'in “NATO'ya ve CENTO'ya bağlıyız” anlamına gelen sözleri bizim tarafımızdan sa-dece lanetlenebilir.

Düzen siyaseti Amerikancılıkta ve NATO'culukta birleşiyor! Sınıf siyaseti Amerikan emperyalizmi ve NATO'ya karşı mücadeleye çağırıyor!

İktidarıyla muhalefetiyle tüm düzen siyaseti Amerikancılıkta, NATO'culukta, emperyalizmle iş-birliği yapmakta yarışa girmişken bize düşen en büyük sorumluluk Amerika'ya, NATO'ya, Avrupa Bir-liğine, emperyalizme karşı mücade-leyi daha da büyütme olabilir.

Sungur Savran

Kapitalizmin son yüzyılının ilk çeyreğini geride bırakırken (1)

Yeni yüzyıl göz açıp kapayana kadar ilk çeyreğini tamamladı. Artık 21. yüzyılın kendisine ait bir karakteri ve diyalektiği var. Bu çeyrek, sürprizler, hatta olağanüstü sarsıntılarla dolu bir dönem oldu. Dünya ahvali, pusulası olmayanları şaşırtmaya devam ediyor. Kafaları altüst eden bu tablonun simgesi ise elbette Trump ve onun MAGA (Amerika'yı Yeniden Üstün Kılalım) hareketi. Trump her gün tartışılıyor, üzerine sürekli konuşuluyor. Ama 21. yüzyıla artık kendi kişiliğini vermiş arka plan olayı işin içine katılmayınca işin gerçeği anlaşılmıyor.

Bu arka plan olayı, 21. yüzyılın ilk çeyreğinin belirleyici hakikati olan Üçüncü Büyük Depresyon'dur. 2008'in "Küresel Finansal Kriz" olarak anılan büyük finans çöküşünün ardından gelen bu derin ekonomik kriz, modern tarihte dünya kapitalist sisteminin uzun vadeli, derin ve yapısal özellikler taşıyan krizlerinin üçüncüsüdür. Üçüncü Büyük Depresyon hesaba katılmadan, kapitalizmin tarihi gerileyişinin ifadesi olan bu ekonomik krizin etkileri işin içine dâhil edilmeden Trump olgusunu, onun en ileri örneğini oluşturduğu uluslararası ön-faşist hareketi, onun işaret ettiği büyük sarsıntıyı anlamak mümkün değildir.

Birçokları bu depresyonun varlığını reddediyor. Kanıt olarak da bugünkü manzaranın 1930'lu yıllardan çok farklı olduğunu, dünya ekonomisinde büyümenin her şeye rağmen devam ettiğini, işsizliğin 1930'lu yıllara benzer düzeylere tırmamadığını ileri sürüyor. Bu yaklaşım, kapitalist sınıfın 1930'lu yıllardan öğrendiği kriz idaresi yöntemlerinin bu depresyonun henüz tam potansiyelini ortaya koymasını engellemekte olduğunu anlayamıyor. Dünya kapitalizmi büyük sarsıntıyı yara bantlarıyla, palyatif tedbirlerle atlatmaya çalışıyor. Bunların en azından ikisi gelecek için büyük tehditler oluşturuyor.

Dünya ekonomisinin üretim ve işsizlik gibi ilk anda akla gelenlerden başka göstergelerine baktığınızda korkunç tuzaklar çıkıyor karşınıza. İlk sırada borsalar, özellikle de dünya borsalarının şahı olan Wall Street geliyor. Borsalar aşırı şişkin durumda, çok yakında bir "balon patlaması" ile karşı karşıya kalmak kimseyi şaşırtmayacak. Bugün, geçmişin uzun vadeli eğilimleriyle karşılaştırmalı olarak bakıldığında Wall Street'in, "reel ekonomi" olarak anılan üretime oranla aşırı yüksek olduğu herkesin vurguladığı bir şey.

Bu büyük balonun belirleyici nedeni yapay zekâ (YZ) alanında son yıllarda sağlanan büyük teknolojik gelişme. Amerika'nın en büyük yedi teknoloji şirketi, trilyonlarca doları bulan piyasa değerleri ile Wall Street yükselişinin baş aktörleri oldu. Tabii bu olağanüstü hareketlilik Avrupa'dan ve dünyanın geri kalanından da buraya yatırım cazbetmektedir.

Ekonomistler bu çarpık gelişmenin

2000 yılında bilgi işlem teknoloji şirketleri borsada ilk patlamayı yarattığında yaşanan ve "dot.com balonu" olarak anılan borsa çöküşünün bir benzerinin YZ için de gerçekleşebileceğinin altını ısrarla çiziyor.

Ama bir bütün olarak Üçüncü Büyük Depresyon içinde dünya ekonomisinin 1930'lu yıllardan daha az hasar görmesinin daha önemli nedeni, merkez bankalarının cömert para politikaları ve hükümetlerin yüksek miktarda harcamaya yaslanan talep arttırıcı maliye politikaları sayesinde ekonomiye suni teneffüs sağlamalarıdır. Bu da ikinci büyük fay kırığına yol açmaktadır. Bütün ülkelerin kamu borcu baş döndürücü düzeylere yükselmiştir. En yoksul ülkeler zaten daima borç kölesi olmuştur. Orta gelirli, sanayileşmiş ama emperyalizmin tahakkümü altında olan ülkeler 1980'li yıllarda Meksika ile başlayan bir borç krizine düşmüştü. (Türkiye de 1990'lı yılların sonunda o kervana katıldı.)

2008'de Üçüncü Büyük Depresyon başlayınca bu sefer emperyalizmin çepesinde olan ekonomilerde ağır bir borçluluk krizi yaşandı. Yunanistan bu konuda ulusal gelirine oranla yüzde 300'e yaklaşan kamu borcuyla en çarpıcı örnek olmuştur ama Portekiz, İspanya, İrlanda gibi ülkeler de borcun pençesine düşmüşlerdi. Bugün ise borç felaketi sistemin tam merkezindeki ülkelere taşmıştır. Kamu borcu GSYİH'ya oranlandığında, Japonya yüzde 135, İtalya yüzde 127, Fransa yüzde 108, Amerika ise bir hesaplamaya göre yüzde 100'e yakın, bir başka hesaplamaya göre çok daha yüksek düzeyde kamu borcu ile karşı karşıyadır!

Bütün bu durumun toplu sonucu dünya ekonomisinde toplam borcun 340 trilyon dolara yükselmesi ile özetlenebilir. Oysa 2024'te dünya GSYİH'sı 111 trilyon dolarıdır. Bu, dünya tarihinde savaş dışı dönemde en yüksek borçluluktur.

Demek ki, 21. yüzyıl her şeyden önce Büyük Depresyon yüzyılıdır. Bu Büyük Depresyon muhtemelen 1930'lu yılların kötü şöhretli depresyonundan bile daha ağır geçecektir. Yukarıda özetlediğimiz tablo, dünya kapitalizminin bugüne kadar krizi çözemediği için ertelediğini gösteriyor. Büyük depresyonlar kapitalist üretim tarzının geliştirdiği üretici güçlerin kapitalist üretim ilişkileriyle ölümcül bir çelişkiye girmesinin tezahürüdür. Kapitalizm ilk iki depresyonu atlattı. İlkini emperyalizmin vahşeti sayesinde, ikincisini faşist barbarlığa başvurarak. Çekirge bir sıçrar, iki sıçrar...

Faşizm ve savaş dedik, onlara da gelecek ay yazacağımız köşe yazısında yer vereceğiz. Devrimi de unutmadan. 21. yüzyıl devrimlerini.

Afrika

Sudan'da kanlı dönüm noktası

Arap dünyasının en güney uçlarından biri olan Sudan'da, kanlı ve gerici bir iç savaş 2023'ten bu yana devam ediyor. *Gerçek* gazetesi okurları hatırlatabilir, Sudan 2018-19 yıllarında, Arap devrimlerinin ikinci dalgasının Cezayir ile birlikte başını çekmişti. Devrim için ayağa kalkan halk, ülkedeki 30 yıllık Ömer el-Beşir istibdadını devirmeyi başarmıştı. Bunun ardından asker yönetime el koymuş, halkın direnci ile bazı ara formüller bir süre uygulansa da 2021 yılında iktidardaki bütün sivil unsurlar uzaklaştırılarak, ülkede bir genelkurmay darbesi gerçekleşmişti. İki yıllık sancılı bir dönemin ardından ise, bu darbeyi bir ittifak içerisinde gerçekleştiren ve ülke içerisinde iki ayrı ordu gibi kendi emir-komuta zincirine ve cephaneliğine sahip olan iki güç (İran'da ordu ve Devrim Muhafızları arasındaki ilişkiye benzetilebilir) bu sefer birbiriyle kozlarını paylaşmaya girişmişti. Bu güçler Genelkurmay Başkanı Abdülfettah el-Burhan'ın liderliğindeki Sudan ordusu ve Hemidti olarak anılan Muhammed Hamdan Dagalo'nun başını çektiği Çevik Destek Güçleri (ÇDG) idi. ÇDG'nin, Birleşik Arap Emirlikleri'nin (BAE) doğrudan desteğine sahip olduğu da biliniyor.

İki yılı aşan bu savaş oldukça kanlı bir yol izledi. Zaten fakir bir ülke olan Sudan'da, savaş sebebiyle yaşanan kıtlıktan ölenleri de eklersek, 700 bine yakın kişinin hayatını kaybettiği belirtiliyor. Şimdi bu savaşta hem insanı hem de stratejik bir eşik aşıldı. Sudan'ın batısında, Darfur bölgesinde bulunan el-Faşir kenti uzun süren bir kuşatmanın ardından ÇDG'nin eline geçti. Savaş boyunca, 21. yüzyılda belki de ancak Siyonist İsrail'le kıyaslanabilecek bir canilikle hareket etmiş olan ÇDG güçleri, el-Faşir kentinde adeta Ortaçağ katliamlarını andıran bir terör estirmeye başladı. Uluslararası gözlemciler el-Faşir'de ilk gün yaşanan sivil katliamının, Ruanda soykırımının ilk günüyle kıyaslanabilir ölçüde olduğunu aktarıyor. Katliamın bu seviyede olma-

sının bir sebebi, ÇDG'nin uzun süren kuşatma sonrası intikam almak istiyor olması. Fakat bir sebebi de Sudan'daki Arapça konuşmayan ve Müslüman olmayan Afrikalı azınlığı bastırmak amacıyla kurulmuş bir güç olan Cancavid milislerinin temelinde oluşturulan ÇDG'nin, Darfur'da her daim yerel halka akıl almaz bir gaddarlıkla yaklaşmış olması. Şimdi bu iki faktör birleşince, 21. yüzyılın en büyük katliamlarından biri gözümüzün önünde yaşanıyor. El-Faşir'in düşmesinin bir büyük önemi ise artık Sudan'ın batısında ve başta Darfur'da bütün büyük yerleşimleri ÇDG'nin, doğuyu ve başkent Hartum-Omdurman'ı ise ordunun kontrol ediyor olması (güneyin bir kısmını kontrol eden ve oradaki kara Afrikalı azınlığı temsil eden Sudan Halk Kurtuluş Hareketi de bir süredir ÇDG ile ittifak içerisinde). Coğrafi olarak bu kadar net olarak birbirinden ayrılmış iki iktidarın bulunması, Sudan'ın fiili olarak Batı-Doğu ekseninde bölündüğü bir tablo yaratıyor.

Peki buraya nasıl geldik? İlk hatırlatılması gereken, işlerine geldiğinde dünyaya insanlık dersi vermeye bayılan Batılı emperyalistlerin, müttefikleri olan BAE'yi gücendirmemek için katliam karşısında kollarını kıpırdatmadan oturmaları. Fakat bir diğer sorumluluk da halklar sokağa inip, müstebit rejimleri ve emperyalizmin işbirlikçilerini devirmeye giriştiğinde hemen "şiddete başvurmayın, aman silaha dokunmayın" diye feryat figan edenlerde. Halk kitleleri sokağa çıkıp, adeta ulusu yeniden şekillendirmeye girişmişken, son adımı atıp emekçi halkın düşmanlarını cebren dize getirmediğinde ne oluyor görüyor musunuz? Halkın canını savunmak isteyen, halk ayağa kalktığında ona barışçılık, itidal dersi verenleri duyar duymaz Sudan'ı hatırlasın. Emekçi halk ayağa kalktığında itidale davet edenler nerede olursa olsun yeni el-Faşir'lerin yolunu yapıyor demektir.

Latin Amerika

ABD emperyalizmi Venezuela'yı tehdit ediyor

24 Ekim 2025 günü, ABD Savaş Bakanı Pete Hegseth'in emriyle ABD'nin ve hatta dünyanın en büyük savaş gemisi olan USS Gerald R. Ford'un da dahil olduğu bir askeri filo Venezuela kıyılarına doğru harekete geçti. Bu, ABD'nin Karayipler'deki askeri yığmağını artırmayı hedefleyen ve aslında uzun süredir devam eden ABD politikasının son adımı oldu. Konuşlandırılan askeri birlikler arasında nükleer başlıklı bomba taşıyabilen B-52 bombardıman uçakları ve özel harekât birlikleri de var. 24 Ekim'deki karar, ABD'nin Venezuela sularındaki 11 gemiyi "ABD'ye uyuşturucu taşıma" iddiası ile vurmasının hemen ardından geldi. ABD Başkanı Donald Trump uzun süredir, Venezuela Başkanı Nicolás Maduro liderliğindeki bir çetenin ABD'ye uyuşturucu taşıdığını iddia ediyordu. Yine Ekim ayında Trump'ın Venezuela içerisindeki

CIA operasyonlarına yetki vermesi ve ABD Kongresi üyelerini Venezuela ve Kolombiya'ya karşı gerçekleştirecek olası askeri operasyonlar hakkında bilgilendirmesi, emperyalist azgınlığın geldiği noktayı gösteriyor.

ABD'nin bu son saldırganlığı akıllara ilk olarak Venezuela'nın büyük petrol kaynağını getiriyor. ABD Başkanı Trump da bu fikri destekler biçimde, kendisine özgü açık sözlülüğüyle, çeşitli açıklamalarda bulundu. En son başkanlık seçimlerinin hemen öncesinde "önceki başkanlık dönemimde Venezuela hükümeti yıkılmak üzereydi, yanı başımızdaki bu petrol kaynağı bizim olmak üzereydi" demişti. Ancak bu açıklamada bir sorun var: Ocak ayı sonunda Trump ve Maduro arasında bir mahkûm takası ve kapsamlı bir petrol anlaşması imzalanmıştı. ABD şirketlerine Venezuela pet-

rolü erişiminin önünü açan bu anlaşma için Trump "Maduro neden bunu imzaladı biliyor musunuz? Çünkü ABD ile uğraşırsa başına ne geleceğini biliyor" demişti. Belli ki Maduro esas olarak ABD ile uzlaşırsa başına ne geleceğini bilmiyordu; çünkü bu anlaşmadan kısa süre sonra anlaşmayı mümkün kılan elçi Richard Grenell görevinden alındı ve sürecin başına savaş ve Venezuela iktidarını devirme taraftarı Dışişleri Bakanı Marco Rubio getirildi. Bu andan itibaren uzlaşma süreci, müdahale ve belki de savaş sürecine dönüştü. Bu dönüşümün ardında, Marco Rubio'nun sadece Venezuela petrol kaynaklarına erişim ile yetinmeyen ve hem Venezuela'da hem de Kolombiya ve Küba'da rejim değişikliği öngören stratejisi yatıyor olabilir.

Bu yaşananlar, son senelerde yaşanan diğer benzer gelişme-

ler gibi, Türkiye işçi sınıfı için önemli dersler içeriyor. ABD'deki savaş taraftarı "neocoon" diye anılan eğilime rakip olarak siyaset sahnesine giren, ABD'nin sürekli ve sayısız savaş içinde olmasını eleştiren ve savaşlara para vermeyi durdurup ABD'nin çöken endüstriyel altyapısı ile ilgileneceğini söyleyen Trump'ın seçildikten sonra tam tersi eylemlere yönelmesi kimseyi şaşırtmamalı.

Zaman zaman nasıl masallar anlatırlarsa anlatsınlar, ABD ve Avrupa emperyalizminin her türden temsilcisinin, dünya halklarına ve işçi sınıfına düşman olan emperyalist haydut olduğu hiçbir zaman aklımızdan çıkmamalı. Bize, emperyalistlerin yardımıyla işlerin düzeleceğini söyleyen kim varsa, işçi sınıfımızın düşmanıdır. Bunu unutmamak her işçinin boyununun borcudur.

Latin Amerika

Peru'da gençliğin isyanı, işçilerin grevi ile buluşuyor

Peru'nun başkenti Lima'da, Eylül boyunca Dina Boluarte yönetimine karşı büyüyen protestolar, Ekim'de ülke geneline yayılarak kitlesel bir halk isyanına dönüştü. Bunun ardından olağa-

nüstü hâl ilan edildi. Özel emeklilik sistemi lehine çıkarılan yasaya tepkiyle başlayan eylemler, yoksul kırsal kesimler ve işsizlerin geniş katılımıyla, yolsuzluk iddiaları, güvenlik krizi ve polis şiddetine

karşı Boluarte'nin saçgı yönetimini hedef alan genel bir toplumsal karşıtlığa dönüştü. Eylül ortasında hız kazanan protestolar Ekim'de şiddetlenerek sürdü. Lima'daki Kongre çevresi başta olmak üzere binlerce kişinin katıldığı gösterilerde polisin müdahalesi sonucu bazı göstericiler öldürüldü, çok sayıda kişi yaralandı. Hükümet, yaşanan halk isyanıyla baş edemeyip çözümü olağanüstü hâl ilanında buldu.

Gösterilerin belkemiğini gençler, üniversite öğrencileri, işçiler, ulaşım emekçileri ve çeşitli sendikalar oluşturdu. Lima ve Lima'nın uzantısı gibi olan Callao'daki ulaşım grevi, ekonomik faaliyetin büyük bölümünü neredeyse dur-

durdu. Gençlerin öncülüğündeki eylemler, ulaşım grevi örneğinde görüldüğü üzere, proleter kesimlerin desteğiyle işçi mücadelesindeki tırmanışı ve ülke genelinde sınıf mücadelesinin yükselişi ile birleşmiş oldu. Grevlerin başlıca taleplerinden biri, organize suç çetelerinin ulaşım emekçilerine dayattığı giderek büyüyen tehdit ortamını ve haraç dalgasını sona erdirecek etkili güvenlik önlemlerinin derhâl hayata geçirilmesiydi. Ancak Boluarte hükümeti bu taleplere, işçilerin üzerine polisi saldırtarak karşılık verdi.

Zaten halk desteğini büyük oranda kaybetmiş olan Boluarte hükümetine duyulan güven, eylemler ile birlikte, şimdiye

kadarki en düşük onay seviyesine düşmüştü. Anketler, cumhurbaşkanına yönelik memnuniyetsizliğin yüzde 96'ya ulaştığını gösteriyordu. Gösterilerin temel taleplerinden ve sloganlarından biri Boluarte'nin istifasıydı. Nihayet 10 Ekim 2025'te Kongre, büyüyen halk isyanının ve kitlesel protestoların yarattığı yoğun siyasal baskı altında Boluarte'yi görevden aldı ve yerine geçici Devlet Başkanı olarak José Jerí getirildi. Halk isyanı, yeni bir atak yaparsa, olağanüstü hâl yasaklarını bile çiğneyerek Kongre üzerinde etki yaratmanın ötesine geçebilir ve mevcut toplumsal düzenin sınırlarını sarsabilir.

Kuzey Amerika

ABD'de Trump karşıtı gösterilerin vaatleri ve zaafı

ABD'nin faşist başkanı Donald Trump, hem ülke içinde hem dünyada sağı solu belli olmaz biçimde terör estirmeye devam ediyor. Ancak Amerikan halkı da buna mukabil çok bulaşık ideolojik bir çizgide de olsa kitlesel biçimde Trump'a direnç göstermeye başladı. Okurlarımız, 14 Temmuz'da Trump'a karşı düzenlenen "Krallara Hayır" (No Kings) eylemlerini hatırlayacaktır. Şehir merkezleri ve kasabalardaki yaklaşık 2.000 farklı noktada düzenlenen bu eylemlere 5 milyon insan katılmıştı. 18 Ekim'de bu eylemlerin ikinci dalgası düzenlendi. Trump'ın yazlık evinin bulunduğu zengin bir Florida kenti olan Mar-a-Lago dahil 2.700 farklı noktada gerçekleşen ve toplam 7 milyon göstericinin katıldığı eylemler,

Amerikan halkının Trump'ın faşist planına direnme isteğinin önemli bir göstergesi.

Gösterilerde 18. yüzyıldaki Amerikan Devrimi'ne atıfla "biz halkız" ve "protesto etmek en Amerikan hakkı" gibi sloganlar öne çıkıyor. Bunun yanı sıra, yakın zamanda polisin göçmen avından sorumlu birimi ICE'in girdiği şehirlerde ICE karşıtı sloganlar göze çarpıyor. Bunun dışında doğrudan anti-faşist slogan ve imgelerin yer aldığı gösteriler de oldu. Ekim'deki gösterileri Temmuz'dakilerden ayıran önemli bir nokta ise bazı sendikaların ve politikacıların Ekim'de "genel grev" çağrısında bulunmuş olmaları. Bu çağrı, işçi sınıfının kendi mücadele araçlarıyla kavgaya katılması açısından önemli bir adım.

Ancak tam bu noktada gösterilerin zayıf yanıyla karşılaşıyoruz. Genel grev çağrısını yapanlar arasında Chicago'nun düzen yanlısı Demokrat Belediye Başkanı bile var. Gösterilerin esas örgütleyicileri de Demokrat Parti'nin merkezci kanadına mensup oluşumlar. Bunların maksadı, Trump'ın önünü keserken halkın öfkelerini düzenin kanalları içinde soğurarak kendi çıkarlarına zarar verecek hâle gelmesini önlemek. Sloganlardaki milliyetçi tını, taleplerdeki müphemlik, gösterilerdeki hatiplerin 2026'daki ara seçimlere ısrarla vurgu yapmaları vb. bu dinamiğin ürünü. Daha da vahimi, bazı büyük şehirlerdeki gösterileri örgütleyenlerin katılımcılardan sanki lokantaya yer ayırtır gibi ad soyad vererek "rezervasyon" yapmalarını istemiş

olması! ICE'in şehir şehir terör estirdiği bu dönemde internet ortamında protestocuların isimlerinin toplanması, Trump'ın saldırılarına açıkça davetiye çıkarmak demektir.

Sol örgütler, eylemlerin tüm bu zayıflık ve eksikliklerini haklı olarak eleştirdi. Ancak bu eleştiri-

rilerin eylemlere katılanları küçümseyen, tehlikeli ve sektör bir boyutu da olabiliyor. Şimdi Amerikan solunun önündeki en büyük mesele, Trump'a karşı şu veya bu biçimde sokağa dökülmüş milyonlarca insanı düzen siyasetinin elinden nasıl koparılacağı olmalı.

Patronlar Maho ağaya bağladı: Vallah kapatırım ha!

Hiç şaşmaz! Ne zaman işçi hakkını arasa, geçinebilecek bir ücret istese patronlar başlar ağlamaya! Ne kadar zor durumda olduklarından, bir türlü kâr edemediklerinden bahsederler. Ve sıkıştıklarında “Vallah sataram köyü ha” diyen Kibar Feyzo filmindeki Maho ağaya bağlarlar: Vallah kapatırım ha!

Gebze’de güneş panelleri üreten Smart Solar fabrikasında toplu sözleşme görüşmeleri başladığından beri bu fabrikanın patronu da Maho ağaya bağlamış durumda. İşçilere 3 bin lira gibi komik bir zam teklif eden patron, “Üstünü veremem, fabrikayı kapatmak zorunda kalırım” diyor. Tabii ki yalan söylüyor. Nereden mi biliyoruz?

Elimizde video var! Merak etmeyin gizli kamera falan değil doğrudan şirketin patronu Halil Demirdağ’ın Bloomberg TV’de verdiği röportajdan bahsediyoruz. O röportajda Halil Demirdağ sunucuya hiç de kara bir tablo çizmiyor. Tam tersine 1 milyar liralık aktifleri 15 milyara çıkarttık diyor. Dolar bazında 60 milyon dolardan 450 milyon dolara çıktık diyor. Son dönemde şirket bilançosunda görünen zararı da şöyle açıklıyor: “Özellikle hücre üretimine yönelik çok büyük yatırımlar yaptık ve bu sırada borçlandık ve borçlarımızın faizleri de maliyet olarak yansıdı.” Madem öyle o zaman kusura bakma Halil bey işçiye değil bankalara ağlayacaksınız!

Ama tabii ki bankalar kimsenin gözünün yaşına bakmaz. Smart Solar patronu bu kadar borcun altına nasıl girdi? Bankalar neden bu kredileri verdi? Çünkü yapılan yatırımlar Smart

Solar şirketinin gelecekte üretimini ve kârlılığını çok daha fazla arttıracak. Ne kapatması! Smart Solar patronu bugün greve çıkan işçileri çalıştırarak ve onların alınteri üzerinden gelir elde ederek hem borçlarını ödeyecek hem de üstüne kâr edecek. Nasıl mı? Bilanço yalan söylemiyor. Smart Solar’ın 2025 yılı ilk 6 aylık bilanço rakamları üzerinden baktığımızda durum şöyle:

- **Ortalama brüt işçi ücreti 70.000**
- **Mavi yakalı işçi sayısı 800**
- **Mavi yakalı işçilerin 6 aylık brüt maaşları 336 milyon TL**
- **6 aylık hasılat 4 milyar 238 milyon TL**
- **6 aylık faaliyet kârı (işçilik maliyetinin yanı sıra faiz ve vergi hariç tüm giderler karşılandıktan sonraki kâr) 532 milyon 166 bin TL**
- **Sömürü oranı: 532/336= %158**

Tablo bu. Sömürü oranı bize Smart patronunun emek sömürüsü üzerinden ne kadar oranda kâr ettiğini gösteriyor. Yüzde 158 bir başka ifadeyle işçiler 8 saatlik işgününün 3 saatinde kendi ücretlerinin karşılığı kadar değer üretiyor ve kalan 5 saatte karşılıksız ola-

rak patrona çalışıyor demek. Smart patronu 3 bin lira teklif ederken daha fazla veremem diyor! Yuh! Smart işçisi yüzde yüz zam olsa patronun işçi maliyeti 336 milyon daha artar ve 532 milyonluk kârından 196 milyon daha patrona kalır! Bu hesapta yatırımların kârlılığa olan pozitif etkisini yani faaliyet kârlarının artacağını işin içine katmıyoruz bile!

Bu tablo aynı zamanda işçinin gücünü gösteren tablodur. Her ne kadar işçiler patronan bir şey istiyor gibi gözükse de aslında milyonları/milyarları üreten patronlara veren işçidir. Grev patronun işçinin ürettiği değerden mahrum kalmasıdır. Smart Solar işçisinin hikayesi

bütün işçilerin hikayesidir. Her yerde işçiler geçinecek ücret istediğinde patronlar yakıncak, ağlayacak, sıkıştığında “Vallah kapatırım ha!” diyecek. İşçilerin cevabı ise şu olacak: Patronların kölesi olmayacağız! İşçiyiz güçlüyüz kazanacağız!

İktidarın dolar aşkının nedeni ne?

Emperyalist para babalarına hizmet ve işçinin emekçinin ilğini kemiğini sömürmek!

Cumhurbaşkanı Yardımcısı Cevdet Yılmaz, TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'nda yaptığı sunumda "Kişi başına düşen milli gelirin 2026'da ise 18 bin 621 dolar seviyesine çıkması beklenmektedir. 2025 yılını tamamlarken milli gelirimiz ilk kez 1,5 trilyon doların üzerine çıkarken kişi başına gelir de ilk defa 17 bin dolar eşliğini aşacak. Ülkemizin, tarihinde ilk kez, yüksek gelirli ülkeler grubuna girmesi bekleniyor" dedi. Nasıl da pembe bir tablo! Peki bundan işçinin emekçinin haberi var mı? Hayat pahalılığının yanı sıra artan işsizlikle ve işsizlik tehdidiyle karşı karşıya geçinemeye çalışan mil-

yonların yaşadığı tablo farklı. Şimdi o tabloya bakalım: TÜİK'in Gelir ve Yaşam Koşulları Araştırması'na göre Türkiye'de en az 17 milyon yurttaş en temel ihtiyaçlarını dahi karşılayamayacak kadar yoksul. Yoksulluk oranı yüzde 21,2'ye yükselirken, her 10 yurttaştan 2'si yoksul hale geldi. Yoksulluk sınırı son 10 yılda tam 12 kat arttı!

Ne o yoksa dolarla mı maaş alıyorsun?

Cevdet Yılmaz'ın çizdiği tablonun farklı olmasının tek bir sebebi var. Dikkat edilirse kendisi her veriyi dolar cinsinden söylüyor. Böyle söylemek işine geliyor. Çünkü iktidar döviz kurunu baskılamak için yüksek faiz politikası uyguluyor. Bu sebeple döviz olması gerekenden daha ucuz gözüküyor. Dolar cinsinden konuştuğunuzda da milli gelir rakamları

rı sanki olduğundan yüksekmış gibi gözüküyor. Oysa iktidar tam tersine düşük faiz politikası izlediğinde döviz normalden daha pahalı hale gelmişti. Ahmet Hakan'ın sunduğu programa çıkan dönemin Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak, döviz yükselince tedirgin oluyorum diyen sunucuya meşhur “Dolarla mı maaş alıyorsunuz?” sorusunu yöneltmişti. O dönemde iktidar her şeyi Türk Lirası cinsinden konuşuyordu. Çünkü Türk Lirası değer kaybettikçe TL cinsinden tüm rakamlar yüksek gözükmeye başlamıştı.

İster lira ister dolar, hesabı her zaman işçi sınıfına ödetmeye çalışıyorlar

İktidar ister dolar ister TL diliyle konuşsun hesabı ödeyen her zaman işçi sınıfı ve emekçi halk oluyor. Dolar yükselip de Türk Lirası değer kaybedince ortaya çıkan hayat pahalılığı emekçi halkın belini büküyor, memleketin işçisinin emeği yurtdışına göre daha ucuz hale geldiği için sömürü

oranı artıyor. Döviz düştüğünde ise hayat pahalılığı hiç de azalmıyor. Üstelik patronlar işçi ücretleri dolar bazında arttı diye ağlamaya başlayıp işçi çıkarmalarla faturayı yine işçi sınıfına kesiyorlar.

Sıcak para getirdiğinden daha fazlasını götürüyor

Döviz kurları baskılanırken ülkeye yoğun bir döviz girişi olduğu da dikkatten kaçmıyor. İktidar sözcüleri özellikle Merkez Bankası rezervlerinin artışından bahsederek yine bir başarı tablosu çizmeye başlıyor. Oysa bu çizilen pembe tablonun da halka kapkara bir yansıması var. Çünkü emperyalist para babaları, babalarının hayrına ülkeye döviz yağdırmıyor. İktidarın yüksek faiz politikası ile ülkeye çekilen sıcak para, emekçi halkın alınteri ve milletin birikimlerinin emperyalist para babalarına peşkeş çekilmesi sonucunu doğuruyor. Bize inanmayan olursa AKP Genel Başkan Yardımcısı Nihat Zeybekçi'ye sorabilir. Bakın Zeybekçi ne diyor: “Yüksek

faiz nedeniyle 2024 yılbaşında 100 bin dolar, yıl sonunda 125 bin dolar oldu. Bu Türkiye'nin damarlarından çekilen kandır. Hazine'nin, devletin filan değil, işçinin, emeklinin, memurun, sanayicinin, esnafın, üreticinin, tarımın, çiftçinin, herkesin damarlarından çekilen kandır. Tahminlerimize göre bunun rakamı 200 milyar doların üzerindedir.”

Dertleri işçinin emekçinin damarlarındaki kanı daha fazla emmek!

Tabii ki Zeybekçi bu sözleri işçinin emekçinin hayrına söylemiyor. AKP'nin destekçisi ihracatçı sermaye grupları iktidardan düşük faiz talep ediyor. Zeybekçi de onların sözcülüğünü yapıyor. Tabii ki bu sermaye grupları döviz kurunun artmasıyla emeğin döviz cinsinden ucuzlamasını ve sömürü oranlarını artırarak dış pazarlarda rekabet gücü kazanmayı istiyorlar. Yani işçinin emekçinin damarlarından çekilen kanı durdurmakla değil bu kanı kendileri emmekle ilgileniyorlar.

Emekçi kadınların öne çıkan talebi: Eşit işe eşit ücret! Her işyerine kreş!

Türkiye’de hayat pahalılığı hem işte hem evde çalışan emekçi kadınlar için büyük bir yıkım getiriyor. TÜİK'in işsizlik istatistikleri bu yıkı-

mın çarpıcı işaretlerini veriyor. TÜİK rakamlarına göre “ev işleriyle meşgul olduğu için işgücüne dahil olmayan ev kadınları”nın sayısı 2021 yılında 10 milyon iken 2025'te bu rakam 5,5 milyona kadar inmiş. 4,5 milyon ev kadını nereye gitmiş? Tabii ki bu azalışın sebebi erkeklerin ev işleriyle meşgul olmaya başlaması değil!

İşsizlik rakamları hesaplanırken kullanılan bazı kavramlar var. İş aramak ve işbaşı yapmaya hazır olmak gibi kriterlere bakılıyor. TÜİK istatistiklerinde ev işleriyle meşgul olmaları dolayısıyla işgücüne dahil olmamak demek halk diliyle söyleyecek olursak “eşim evin geçimini sağlıyor ben

de ev işleriyle meşgul oluyorum” demek. Yani 4,5 milyon ev kadını bir yere gitmedi. Değişen şey şu! Artık erkek eş evin geçimini sağlayamıyor. Dolayısıyla kadın ya iş aramaya başlıyor ya da iş bulma umudu olmadığı için, evdeki işleri bırakma imkanı olmadığı için, en çok da çocuk bakımı dolayısıyla işbaşı yapamayacak durumda olduğu için iş de aramıyor. Erkek fazla mesai yapıyor, ikinci işe gidiyor ve mutlaka hane giderek daha fazla borç batağına batıyor.

Kadınların işgücüne katılımına patronlar ucuz emek kaynağı olarak bakıyor. Emekçi kadınlar eşit işe eşit ücret talep ediyor. Bir şekilde işe baş-

layan emekçi kadınlar üzerinde yoğun bir baskı, mobbing ve ayrımcılık var. Özellikle çocuk bakımı bu anlamda en büyük sorunlardan biri haline ge-

liyor. Bu koşullarda da her işyerine kreş talebi, emekçi kadınların işgücüne katılımı için en önemli taleplerden biri haline geliyor.

